

ȘCOALA GIMNAZIALĂ
„LIVIU REBREANU”,
CLUJ-NAPOCA

Anul XVI, nr. 20, aprilie 2019

Gânduri, impresii și amintiri...

„Iubesc, iubesc, iubesc Cracovia! M-a impresionat mult acest oraș regal de pe Vistula. Mă simt o norocoasă pentru că am avut ocazia să-l vizitez. Deși, cum era de așteptat, primul meu contact cu orașul, a început privindu-l prin geamul autocarului, în turul obișnuit, ascultând curioasă poveștile ghidului nostru....”.

Pop Bianca, a VII-a B

„O experiență de neuitat. O atracție irezistibilă.....o împletire perfectă de istoric și contemporan. Cracovia este extrem de generoasă în așezăminte de cult, biserici și catedrale, adevărate comori de artă universală, care îmbracă toate stilurile arhitecturale- de la medieval până la clasic și romantic. În oraș se găsesc muzee, galerii de artă, instituții de învățământ superior cu tradiție îndelungată.....”.

Morar Paula, a VII-a B

„Mi-am propus să ajung....și am ajuns. A fost să fie într-o zi a unui octombrie rece și umed. Am rătăcit ore bune prin cele două lagăre. Un vânt

neprietenos, venit dinspre pădurile învecinate m-a însoțit pe întregul traseu. Mă gândeam cum o fi vremea în zona asta în lunile lungi de iarnă. Cât de valoroasă este libertatea și cât de puțin o prețuiesc eu.....”.

Bria Alexia, a VII-a B

„E greu de explicat, în cuvinte, frumusețea pe care o descoperi vizitând vechea mină. Poate imaginile vor fi mai elocvente. Pentru că intrând acolo ți se dezvăluie o lume magică, un palat din poveștile cu spiriduși și zâne. Această excursie a fost foarte frumoasă, am vizitat multe locuri deosebite, iar ghidul nostru excepțional ne-a împărtășit lucruri fascinante despre salina Wieliczka și despre Palatul Wawel.”

Cristea Andrei, a VII- a A

„Istoria începutului exploatării minei de sare are în centru o prințesă, Kinga, care s-a născut în 1234 și era fiica regelui Ungariei Béla al IV-lea. Ea s-a căsătorit cu Boleslaw al V-lea Castul. Știind de apele sărate din zonă, a adus din Ungaria un grup de mineri pentru a începe exploatarea în subteran și a extrage sare în cantități mult mai însemnate decât cele obținute prin evaporarea apei. Iar pentru că istoria se împletește cu legenda, povestea spune că prințesa Kinga, ca parte a zestrei ei, i-a cerut tatălui ei o bucată de sare, deoarece sarea era foarte scumpă în Polonia. Regele Béla a dus-o la o mină de sare din Máramaros (Maramureș). Aici ea și-a aruncat inelul de logodnă primit de la Boleslaw într-un abataj, înainte de a pleca în Polonia. La sosirea în Cracovia, Kinga le-a cerut minerilor să sape o groapă adâncă până când vor da de o stâncă. Oamenii au găsit un bulgăre de sare acolo și când l-au despicat în două, în el era inelul prințesei. Kinga a devenit astfel Sfânta patroană a minerilor de sare în Polonia.”

Petrușan Vlad, a VII-a A

„Printre sutele de turiști, am părăsit piața orașului și ne-am îndreptat spre strada Florianska, până la Brama Florianska (Poarta Floriană), fosta intrare principală a orașului Cracovia. Parte componentă a vechiului zid de apărare ca și bastionul din spate, Barbakan, are o istorie bogată. Prin spatele Barbakanului am intrat în Piața Jan Matejko, am trecut pe lângă Academia de Arte frumoase, Monumentul Bătăliei de la Grunwald, Mormântul Soldatului Necunoscut și

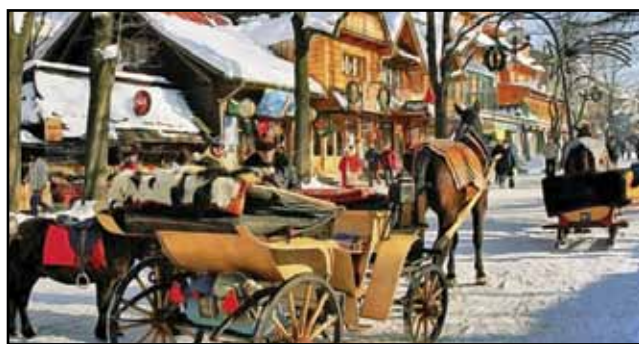
ne-am oprit la o altă biserică frumoasă, Kosciol Sw. Florian (Biserica Sf. Florian), patronul și protectorul Poloniei. Acest lăcaș sfânt, cu un interior fastuos are o însemnătate istorică aparte. Aici au fost încoronați primii regi ai Poloniei și tot de aici porneau cortegiile regale spre castelul Wawel. Părintele Karol Wojtyła, viitorul Papa Ioan al II-lea a lucrat o perioadă aici ca vicar. De la piața Jan Matejko ne-am întors spre Kazimierz prin parcul care înconjoară centrul istoric al orașului, Platny”.

Marta Liviana, a VII-a A

„În excursia de anul trecut în Polonia m-au fascinat cel mai mult lagărele de concentrare Auschwitz-Birkenau, deoarece este absolut terifiant să te gândești că acum mai puțin de 100 de ani, peste 1,3 milioane de oameni au fost torturați în cele mai crude moduri posibile. Deși acea vizită mi-a lăsat un gust amar, a fost o experiență pe care nu o voi uita niciodată. Am înțeles că Dumnezeu mă iubește.”

Ianc Raul, a VII-a A

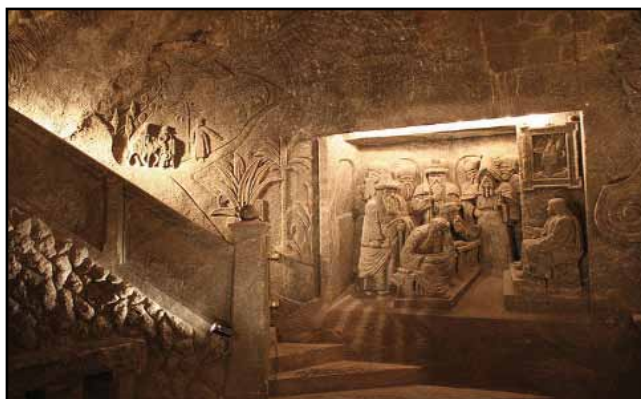
„Orașul a fost o încântare, îmbrăcat de sărbătoare, sănii trase de cai, muzică plăcută, la tot pasul pe celebra strada Kuprowki, magazine

pline de suveniruri, dar și îmbrăcăminte. Ajunși în Zakopane, nu ne puteam lua ochii de la căsuțele construite din lemn. Este o stațiune pentru toate vârstele și pentru mult mai multe activități, nu doar pentru ski. La baza pârtiilor sunt mici căbănuțe unde poți servi băuturi calde. Restaurantele au o mâncare foarte bună și porții foarte mari. Poți găsi mâncare tradițională dar și pizza de exemplu.”

Vidrean David, a VII-a A

Salina Wieliczka

Această salină este situată în orașul Wieliczka, în sudul Poloniei, zona metropolitană a Cracoviei, care a fost vizitată de mine împreună cu doamna profesoară, Hădărean Iulia și mai mulți copii. Ea a fost construită în secolul al XIII-lea, după care a continuat să producă sare de masă până în anul 2007. Este una dintre cele mai vechi mine aflate în exploatare.

Mina de sare este compusă din următoarele atracții: zeci de statui, trei capre și o întreagă catedrală, toate sculptate cu grijă de mineri. Sculpturile vechi sunt completate de cele noi, având multe săli dedicate personalităților religioase și politice ale țării. Într-un an Wieliczka este vizitată de aproximativ 1,2 milioane de persoane.

Istoria acestei saline este despre o prințesă de origine maghiară pe nume Kinga, care era în luna de miere cu soțul ei, contele Boreslaw. El a aruncat inelul într-o mină de sare. După aceasta, prințesa a ordonat Minerilor de la Wieliczka să sape pământul până ce ar fi găsit inelul căutat. Legenda mai spune că după scoaterea primului bulgăre de sare s-ar fi găsit inelul. Evenimentul povestit de mine mai sus, am marcat începutul salinei.

În 1978 a fost pusă pe lista inițială de U.N.E.S.C.O. a Patrimoniului Mondial. Numărul sălilor din această salină este de 2040.

În secolul al IX-lea, a fost sculptată o capelă de sare în memoria prințesei Kinga, în incinta salinei. În acești 600 de ani de activitate, s-a reușit a scoate o cantitate de 26 de milioane de metri cubi de sare. Are o adâncime de 327 de metri și o lungime de peste 287 de kilometri. Traseul turistic pornește de la 64 m adâncime până la 135 m și include 20 de camere. Pentru a ajunge la primul nivel este necesară coborârea a 378 de trepte din lemn.

În opinia mea, această salină a reușit să mă impresioneze prin sculpturile complexe, parcă aduse din altă lume, fiecare având ceva special la ea. Candelabrele din sare foarte atent lucrate la fel ca și amenajarea locului este nemaipomenită.

Roca de sare este în general gri sau în diferite nuanțe care, după mine, seamănă mai mult cu un granit neșlefuit decât aspectul alb sau cristalin la care poate mulți v-ați fi așteptat.

Alexandra Moldovan, clasa a VI-a C

Excursie de vis la Sinaia

Era dimineată, eu împreună cu restul colegilor mei și câțiva profesori am pornit într-o excursie în Sinaia. Noi aveam de parcurs un drum lung, de șase ore, până ce vom ajunge la hotelul Cota 1400, unde urma să ne cazăm. Drumul care părea lung și obositor a devenit distractiv și scurt, o data cu apariția ghizilor care au realizat joculețe distractive pe toată perioada excursiei. Am fost împărțiți în echipe, primind bandane. Acest drum a fost prilejul perfect pentru a ne cunoaște mai bine cu toții și totodata a fost excursia care pe noi ne-a unit. Timpul petrecut împreună ne-a arătat cât de bine ne înțelegem. Acesta a fost și meritul domnei diriginte Laura Muntean care ne-a înțeles și s-a implicat

în unirea colectivului dar mai ales că ne susține mereu deciziile.

După câteva ore, am avut o oprire la Cetatea Rupea, aceasta fiind una dintre cele mai vechi cetăți din România care a fost construită înanite de Hristos. Cetatea a fost reparată în anul 2009 când a semnat un contract.

Am pașit fiecare pe trepte până când am ajuns în vârfunde, cu ușurință se putea observa toată zona. Soarele ne mângâia ușor fețele. Acum vă voi lăsa o poza pentru a putea simți și dumneavoastră căldura și frumusețea peisajului.

După vizita cetății care ne-a fascinat pe toți, am mers în monom spre autocarul

care ne aștepta obosit. Am continuat drumul. Pe chipurile noastre începea să apară oboseala dar frumusețea peisajelor pe care le aveam în drum nu ne lăsa să adormim.

Iată că am ajuns în Brașov. Aici am luat masa. Apoi am vizitat puțin zona, este minunat! De jos, priveam toți gigantul semn pe care scria numele județului. Era atât de minunat!

Ne-am îndreptat apoi spre autocar și am continuat drumul. Am urcat ușor până la hotel, acesta aflându-se la Cota 1400. Am coborât, deodată o năvală de aer puternic și curat mi-a invadat pieptul.

Era minunat! Peisajul era splendid, iar înălțimea la care ne aflam era incredibilă.

Am primit toți camere, iar apoi am coborât. Acolo ghizii ne-au pregătit o mică petrecere, simțindu-ne incredibil. La sfârșitul petrecerii am mers obosiți în cameră, pentru că următoarea zi aveam de vizitat multe lucruri.

Se facuse dimineață, așa că trebuia să ne pregătim pentru vizitarea centrului orașului Sinaia. Este atât de curat și de fascinant! Deși vizitez acest oraș aproape în fiecare an, nu ezită să mă surprindă niciodată. După o plimbare pe cîste în centru, am mers să vizităm Casa Memorială „George Enescu”, unde am aflat despre prima școală înființată chiar în acea comună. Apoi ne-am

întors la hotel unde a urmat o serie de activități. Am învățat să montăm un cort, să ne ferim de pericole care pot apărea în timpul unei drumeții și de câte feluri pot fi acestea, apoi am învățat să ne pregătim ghiozdanul pentru o drumeție și am călătorit prin munți, cu puterea imaginației, împotriva faptului că vremea nu ne-a permis.

A urmat din nou o mică petrecere care ne-a extenuat. Așa că am mers să ne încărcăm bateriile pentru următoarea zi.

Toate păreau atât de vechi și grele.

Totul era atât de frumos, mobila suflată cu aur și multe lucruri minunate! Acest tur a fost incredibil și de neuitat.

Ne-am întors la hotel unde toți am început să discutăm despre frumusețile pe care le-am văzut în acea zi. Atunci toți au înțeles de ce Sinaia mai este numită „bijuteria României”.

Aceasta a fost prezentarea unei excursii la Sinaia, unde recomand oricui să meargă pentru un strop de liniște și culoare în inima sa de explorator.

A venit dimineața, iar lumina care străbătea perdeaua ne-a trezit blând. Urma să vizităm Castelul Peleş, cel mai așteptat obiectiv turistic din această excursie.

Iată că am ajuns. De jos se putea zări statuia regelui Carol I care părea să vegheze deasupra noastră.

Intrăm. Un covor roșu ne conducea. Privirea noastră s-a lovit de o doamnă fericită care era ghidul nostru. Aceasta povestea cu cel mai mare drag, istoria castelului conducându-ne prin toate încăperile. Mobila era rustică, holurile erau lungi, totul fiind asemenea unui labirint nesfârșit. Am ajuns într-un final într-o cameră plină de arme și armuri.

Ioana Pintilie, clasa a VII-a D

Cât de altfel poate deveni „Școala Altfel”

Săptămâna în care s-a desfășurat programul ”Să știi mai multe, să fii mai bun” a fost cu totul și cu totul altfel. Ni s-a oferit șansa, și mie, și colegilor mei, de a vizita locuri minunate, din Polonia, o țară ca o minune de frumoasă.

Aventura a fost pusă la cale de profesoara noastră de limba română, alături de care am trăit și alte experiențe plăcute. Ne-am distrat, am învățat, am simțit, dar cel mai important e că ne-am deschis ochii și sufletele către noi și noi provocări, în fiecare excursie în care am fost.

Chiar dacă vremea a fost mai puțin generoasă, iar drumul lung și anevoios, inimile noastre erau dornice de cunoaștere. M-am trezit devreme, pregătită să parcurg cei 700 de km, nerăbdătoare să vizitez toate obiectivele turistice incluse în program. Prima oprire, înainte de a merge la hotelul din Cracovia, a fost la un centru comercial, unde ne-am potolit foamea și setea, chiar și pofta de dulce care ne-a urmărit încă de la plecarea de acasă. Ne-am dezmoștărit picioarele și, după cină, am pornit spre hotel unde toți ne-am îmbrățișat paturile calde și moi, în care am căzut într-un somn adânc, ruși de oboseală de pe urma călătoriei.

În ziua următoare ne-am trezit tare devreme; toți am luat micul dejun pe la ora 7 și jumătate, și am intrat încet, încet în priză, pregătiți pentru tot ceea ce ne aștepta în această nouă zi. Am vizitat mina de sare de la Wieliczka, un obiectiv turistic de care m-am îndrăgostit de-a dreptul. Am coborât circa 380 de scări până am ajuns în subteran, unde a început spectacolul. Pereți, scări, podele, statui, toate din sare sculptată de minerii de atunci. Se spune că acești mineri lucrau ziua în mină, dar noaptea rămâneau acolo și dormeau, practic mina fiind casa lor. Pe atunci sarea era mult

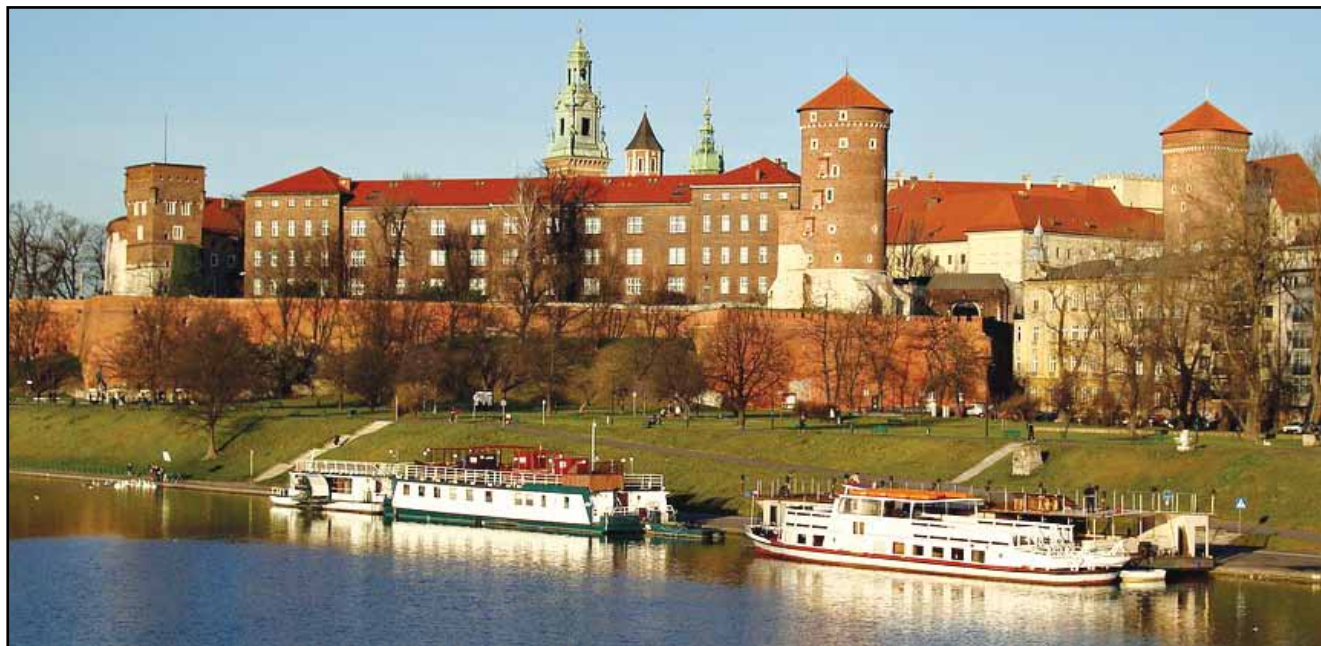
mai prețioasă decât acum. Am mers cam o oră, o oră și jumătate, dar nu am vizitat nici măcar 10% din mină, atât era de mare și adâncă de asemenea. Acea mină sigur ascundea mai multe legende și povești decât știm noi, dar asta va rămâne un mister. Desigur, ne-am cumpărat și suveniruri, cu moneda națională a Poloniei, zlotul, care este egală cu un leu de-al nostru și câțiva bani. Erau magneți și bijuterii de vânzare care conțineau sare și erau chiar frumoase.

După salină, am pornit mai puțin entuziasmată spre Auschwitz care se află la aproximativ o oră și jumătate de mers, de Cracovia. După câteva zeci de minute, am intrat pe poarta care are infamul

mesaj ”Arbeit Macht Frei” – ”Munca te face liber” și am pornit pentru încă 2 ore într-o călătorie în timp. Am vizitat numeroase încăperi din fostele barăci de detenție, am văzut poze, desene, obiecte aparținând deținuților (valize, pantofi, proteze), canistre de Zyklon B (gazul ucigaș), precum și crematoriile unde au pierit atâtea vieți și vise. Este un loc cu o puternică încărcătură emoțională, astfel că, am văzut turiști care izbucneau efectiv în lacrimi ascultând poveștile ghizilor. Am părăsit acest loc cu capetele plecate, copleșiți de tristețe, puși pe gânduri.

Am vizitat și Birkenau, parte din Auschwitz, unde a continuat călătoria noastră în timp și unde am văzut așa zisele dormitoare și toalete pe care le foloseau deținuții. Auschwitz-ul era cel mai mare lagăr de exterminare a evreilor din Polonia, construit de germani, unde si-au găsit sfârșitul un milion de oameni dintre care 90% erau evrei. Locația era traversată de căile ferate pe care circulau trenuri încărcate cu viitori deținuți. Drumul până acolo era atât de obositor încât

unii mureau pe drum, iar alții sfârșeau muncind până la epuizare sau în camerele de gazare. Cei a căror condiție fizică nu era cea mai bună erau exterminați pe loc. Camerele de gazare au fost construite pentru a economisi gloanțe. Doar câțiva au avut marele noroc de a supraviețui, dar era chiar imposibil să scapi de acolo. Și Auschwitz-ul și Birkenau-ul erau înconjurate de sârmă ghimpată,

prin care cândva trecea curent electric. Și peste tot acest cumul de trăiri sufla cu putere un vânt greu, gata-gata să ne ia pe sus, odată cu frunzele pe care le arunca asupra noastră.

Pentru ultima zi au fost rezervate plimbările din centrul vechi al Cracoviei și vizita la marele și frumosul castel Wawel, castelul regilor Poloniei. Apoi ne-am îndreptat cu pas voinic spre o stațiune ca o poveste, înconjurată de munți, Zakopane. E un orașel din sudul Poloniei, la poalele munților Tatra, de care am fost pur și simplu impresionată.

Era mult mai bine decât mă așteptam! De jur împrejur erau munții stâncoși și în imediata apropiere vedeam doar verdeată multă și case din lemn. Iar cu cât mă apropiam de centru observam cum numărul de turiști creștea. Dacă la periferie, orașul pare liniștit și nelocuit, în centru mișună toate naționalitățile posibile, venite acolo pentru liniște, sporturi și probabil pentru oscypek. Oscypek este un tip de brânză afumată făcută din lapte de oaie, foarte gustoasă și foarte aspectuoasă. De-a lungul străzii principale din Zakopane (Krupówki) întâlnești la fiecare pas tarabe doldora de oscypek.

Aici se încheie povestea mea..... cele trei zile de hoinăreală prin Cracovia. Toate acestea sunt

deja amintiri frumoase, petrecute alături de colegii mei, în compania dascălilor care ne-au deschis calea și spre acest tărâm.

Iureș Sabina, a VII-a B

Toamna... în culori

Cu ocazia desfășurării programului săptămânii altfel „Să știi mai multe, să fii mai bun!”, elevii clasei Pregătitoare A au avut ocazia să exprime prin culori modul în care văd ei anotimpul toamna.

Pentru început, am discutat despre culorile, fructele, legumele și vremea acestui anotimp. Apoi, copiii s-au împărțit în grupe și au discutat despre ceea ce vor ei să picteze pe planșa dată.

Astfel, copiii au reprezentat toamna prin frunze colorate, struguri, ploaie sau păsări care pleacă din țara noastră.

Ne-am simțit foarte bine la această activitate!

Prof. înv. primar Andreea Blenche

Săptămâna altfel

Într-una dintre activitățile „Săptămânii Altfel”, elevii clasei pregătitoare B au aflat ce presupune profesia de medic...Desigur, cel care a stârnit cel mai mult curiozitatea celor mici a fost medicul de pe ambulanță, solicitat la apelul de urgență 112.

Tot în perioada Școlii Altfel, copiii au ales să se identifice cu un personaj îndrăgit, costumându-se și interpretându-l așa cum s-au priceput mai bine. Fotografiiile stau mărturie în acest sens...

După Hora cea Mare, prilejuită de aniversarea Unirii lui Cuza, elevii clasei pregătitoare B au vrut să reproducă la scară mai mică jocul ce avea să rămână în memoria românilor ca Hora Unirii... unii dintre copii, îmbrăcați fiind în portul popular românesc.

Profesor, Olga Todică

Clasa „DA”

Poate te întrebi: Cum a luat naștere clasa « DA » ? Simplu!

A fost concluzia elevilor din clasa a V-a A și a V-a D la finalul Săptămânii Altfel, din perioada 22-25 octombrie 2018, când cele două clase au fost în excursie în satul Săcuieu, la Pensiunea Sequoia, din județul Cluj, alături de doamnele diriginte Simona Mariaș și Ramona Trif, dar am avut onoarea să le avem alături de noi și pe domanele profesoare Laura Coldea și Mihaela Veresezan. Ne-am simțit atât de bine, grupul s-a încheiat neașteptat de tare și am simțit că am devenit o singură clasă.

Săptămâna Altfel, privită inițial ca o săptămână pierdută, a fost un pas spre întărirea relației profesor- elev, dar și a relației elev-elev, în absența presiunii clopoțelului, a lecției care trebuie parcursă în 50 minute, a ceasului ce merge prea alert între mometul „Bună ziua, luați loc!” și “Sunteți liberi, bună ziua!”

Atmosfera din această săptămână a fost una specială , fiind trăită atât de elevi, cât și de profesori cu sentimentul câștigării unor experiențe noi. Copii veseli, dornici de a participa la orice acțiune, de a experimenta sau a exersa, profesori dispuși să socializeze cu elevii lor, într-un context non-formal, dar inovator, destins, prielnic pentru cunoaștere și fixarea unor relații „poate mai umane” decât se pot stabili în cadrul unei ore de curs.

Dintre activitățile care ne-au ajutat să devenim clasa „DA” amintesc: *focul de tabără, plimbările, drumețiile la Arborele Sequoia, la Cascada din Răchițele, Vălul Miresei, mersul la piscină, jocurile de tenis de masă, călăritul, tiroliana, mersul pe bicicletă, jocurile de fotbal, jocurile de interior, piscina, masa luată împreună, vizionarea de filme, dansul de seară etc.*

Abia așteptăm să mai putem merge împreună într-o altă excursie de neuitat, precum a fost cea dedicată Săptămânii Școala Altfel, 2018.

Daria Muntean, clasa a V-a D

Cântăm pentru România Mare

„În această zi – scria Nicolae Iorga – a sosit un ceas pe care-l așteptam de veacuri, pentru care am trăit întreaga noastră viață națională, pentru care am muncit și am scris, am luptat și am gândit. A sosit ceasul în care cerem și noi lumii dreptul de a trăi pentru noi, dreptul de a nu da nimănui, ca robi, rodul ostinelilor noastre”.

Octavian Goga pomenea de visul de veacuri al

poporului român spunând că:

“Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-am răposat
Și moșii, și părinții.”

Iată că acest vis s-a împlinit la Alba Iulia , în 1918.

A fost o mare bucurie și un prilej, un moment deosebit pentru noi, cei de azi, care am trăit în anul 2018 momentul aniversării Centenarului Unirii. Suntem privilegiați ai sorții să trăim un astfel de moment. Întorcându-ne spre trecut, avem dreptul să privim cu recunoștință spre toți cei care au făcut, prin luptă și jertfa lor, ca acest ideal să se îplinească.

La ceas de sărbătoare și bucurie, s-a convenit să ne adunăm toți cei cu inima română și să aducem laudă, cinstire și mulțumire eroilor neamului. Pentru că, în momente de tristețe, dar mai ales de bucurie, românul cânta, Școala Gimnazială "Liviu Rebreanu" a inițiat și derulat un proiect sub coordonarea prof. Simona Ilișiu, înv. Roxana

cântec sau dans dragostea de țară, laudând mărețul act de acum un veac, sau devenind garanții de mâine ai Marii Uniri. Din piepturi tinere de copil au răsunat frumoasele și mobilizatoarele noastre cântece patriotice care au reușit să ridice sufletele celor prezenți și cuprinși de fiorul profund patriotic al mesajelor transmise, smulgând de fiecare dată, aplauzele unei săli arhipline, devenită neîncăpătoare.

Un juriu competent format din profesori de muzică, artiști ai Operei Române din Cluj-Napoca, absolvenți ai Conservatorului "Gh. Dima" și reprezentanți media au cântărit prestațiile micilor dar inimoșilor și, în același timp, talentaților artiști decernând diploma și trofee.

Sâmpelean și înv. Gheorghe Cuc, sprijiniți de alți colegi învățători cu dragoste pentru cântec, neam și țară, proiect care a avut ca finalitate organizarea și desfășurarea Festivalului-concurs de cântece patriotice interpretate de elevii ciclului primar "Cântăm pentru România Mare", cu participarea școlii organizatoare, alături de școlile vecine din cartier: "Ion Creangă", "Iuliu Hațieganu", "Eugen Pora" și "Octavian Goga"- alături de minunații dansatori ai Liceului Tehnologic pentru Deficienți de Auz din Cluj-Napoca.

Și iată cum, la 27 noiembrie 2018, pe scena Sălii mari a Cinematografului Dacia din cartierul nostru, Manaștur, s-au perindat cu bucurie copii ai celor șase școli clujene exprimându-și prin

Astfel, Locul I și II la formații interpretative au revenit grupului "Floare de colț" condus de înv. Gh. Cuc, respectiv grupului clasei a IV-a B, instruit de prof. Raluca Szalontai. Primele două locuri la soliști vocali au revenit tot elevilor noștri, respectiv elevelor Roxana Maria Pop și Larisa Fechete, din clasa a III-a A, drept pentru care școala noastră a câștigat și Trofeul Festivalului.

Cât despre organizare, numai de laudă! Colegii învățători și-au dat mâna încât toate să fie ca la carte, încât să poată constitui un exemplu al lucrului făcut bine, cu drag și cu bucurie.

Înv. Cuc Gheorghe

MAREA UNIRE

Marea Unire, aniversată la 1 decembrie, este cea mai importantă sărbătoare a românilor de pretutindeni. În această zi, prin efortul oamenilor de rând, a politicienilor, precum și a unei conjuncturi internaționale favorabile, Transilvania s-a unit cu patria mamă, România. Astfel, pentru prima dată în istoria românilor, provinciile istorice- Transilvania, Muntenia, Moldova, Banat, Crișana, Bucovina, Basarabia- duceau la îndeplinirea visului atâtor înaintași ai spațiului românesc. Marea Unire, aniversată la 1 decembrie, este cea mai importantă sărbătoare a românilor de pretutindeni.

Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” a marcat Centenarul Marii Uniri și prin activitatea din data de 29 noiembrie 2018, ce a avut loc la cinematograful Dacia. Activitatea a vizat dezvoltarea sentimentului patriotic, încurajarea elevilor prin activități originale creative, cunoașterea și respectarea valorilor fundamentale ale istoriei țării. Unul dintre momente a fost susținut de opt elevi din clasa a IV-a E, care au însuflețit fiecare regiune a României. Dacă povestitorul (Anda Șandor) a prezentat România ca mamă care avea multe fiice, cărora le pusese nume frumoase, după chipul naturii și frumuseților ei, al pădurilor, munților și apelor, fiecare regiune a încercat să se prezinte cu frumusețile și bogățiile ei, astfel:

Țara Românească (Bianca Pop): „Care e mai mândră decât mine, între toate țările semănate de Domnul pe acest pământ? Care alta se împodobește în zilele de vară cu flori mai frumoase, cu grâne mai bogate? Care alta are în ținutul ei capitala care

a stat ascunsă printre munți atâtea veacuri? De mii de ani visez la râuri limpezi și locuri sclipitoare ce au fost părtașe suferințelor îndelungate.”

Moldova (Izabella Balint): „Mă întreb, care dintre noi a avut pe lume o soartă mai zbuciumată? Ce neam de oameni a stat mai viteaz și mai întreg în fața atâtor dureri? Unde ar fi ajuns el astăzi, dacă ar fi fost lăsat în pace? Suferințele acestea au pus o blândețe divină pe figura țaranului nostru. Inima lui e plină de milă pentru cei nenorociți. Într-o zonă așa de frumoasă, c-un trecut așa de glorios, cum să nu-ți ridici fruntea ca falnicii strămoși?”

Transilvania (Maya Vesa): „Pe culmea cea mai înaltă a munților Carpați, se întinde o țară mândră și binecuvântată între toate țările. Un brâu de munți ocolește, precum zidul o cetate, toată această țară, și dintr-însul, ici-colea, se desfac, întinzându-se până în centrul ei, ca niște valuri proptitoare, mai multe șiruri de dealuri înalte și frumoase, păduri stufoase, câmpii arse și năruite, stânci prăpăstioase și comori neasemuite.”

Dobrogea (Alis Balcău): „Eu sunt țara cea mai mică, țărișoara în care toate cele trei flori nemuritoare își întind tulpinile spre Marea Neagră.”

Iar Bucovina (Sara Neașu) și Basarabia (Dariana Lăpuște) aminteau că: „Și noi suntem surorile

voastre! Nu ne lăsați! Vrem să fim întotdeauna alături de voi!

În final ajutate de colegul lor (Patrik Dener), au transmis idealul națiunii: *România, împreună pe vecie!*, bucușori că au reamintit sau transmis colegilor mai mici zbuciumul țărișoarelor, până au reușit să se prindă în hora unirii.

Profesor, Elena Biro

Marea Unire din 1918

„...Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici a unui om politic, nici a unui guvern, nici a unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan râvnit cu putere, din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-I călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre **țelul** dorit [...]. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-i da armătura teritorial-instituțională, care este statul național. [...].” Astfel marchează academicianul Florin Constantiniu semnificația istorică a zilei de 1 decembrie 1918.

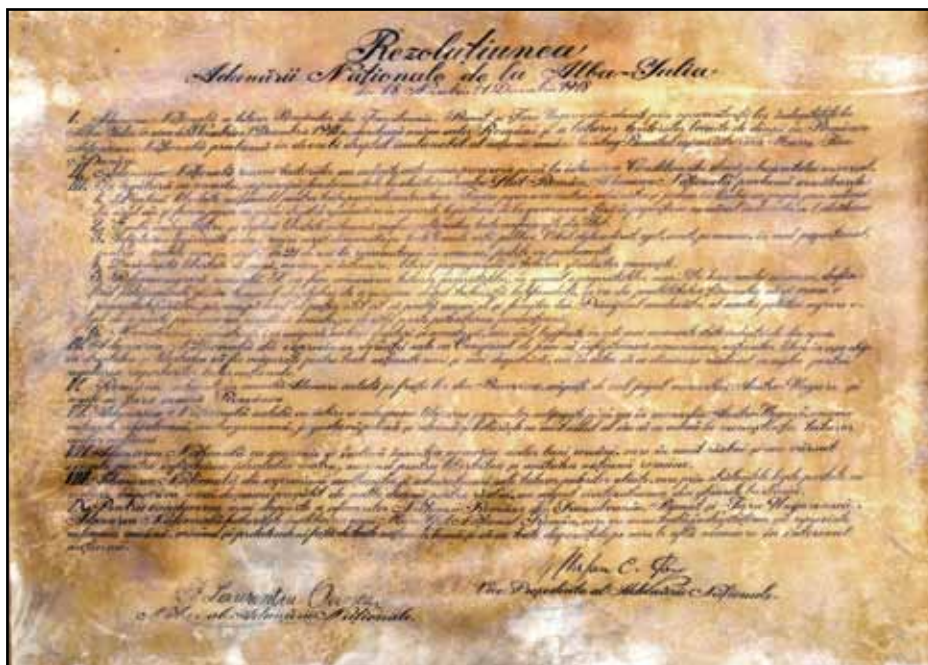
Unirea Transilvaniei cu România de la 1 Decembrie 1918 reprezintă fără doar și poate evenimentul principal al istoriei României și totodată realizarea unui deziderat al locuitorilor granițelor vechii Dacii.

La 1918, oamenii politici cei mai diferiți – adversari înverșunați pe viață - au știut să-și dea mâna și să lucreze împreună. Îi separau educația, caracterul și ideologiile, dar aveau în comun un lucru: toți doreau o Românie unită și democratică. A fi uniți nu înseamnă a fi toți la fel, ci a define și păstra un sanctuary sufletesc comun. Asemenea unui arbore, fiecare ramură crește altfel, dar fiecare contribuie la soliditatea trunchiului comun. Indiferent de tot ce ne desparte, suntem români.

REGELE FERDINAND I AL ROMÂNIEI

24 august 1865 – 20 iulie 1927

Majestatea sa Ferdinand I, născut Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen a fost rege al României din 10 octombrie 1914 până la moartea sa. Datorită admirației sale pentru România, Regele Ferdinand, în numai 13 ani de domnie, dintr-un “necunoscut”, avea să devină regale României Mari, supranumit fie “Întregitorul”, fie “Ferdinand cel Loial”, pentru felul în care și-a dedicat viața țării sale. A trecut peste originea sa germană pentru a urma voința de unitate a poporului său, în timpul primului război Mondial.

ION I.C. BRĂTIANU

20 august 1864 – 24 noiembrie 1927

A fost președinte al Partidului Național Liberal, membru de onoare al Academiei Române din 1923. A condus guvernul României timp de 12 ani, contribuind direct la înfăptuirea Marii Uniri din 1918, la legiferarea și realizarea reformei agrare și a celei electorale, la consolidarea statului național unitar român.

ALEXANDRU VAIDA VOEVOD

27 februarie 1872 – 19 martie 1950

Alexandru Vaida Voevod a fost unul dintre liderii marcanți ai Partidului Național Român din Transilvania, apoi al Partidului Național Țărănesc. Alexandru Vaida-Voevod a avut o contribuție deosebit de importantă la înfăptuirea Unirii Transilvaniei cu România. Pe 1 decembrie 1918, a participat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, unde cei 1228 de delegate aleși ai românilor “din Transilvania, Banat și Țara Ungurească” au

votat Rezoluția Unirii care “decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dâșii cu România”.

VASILE GOLDIȘ

12/24 noiembrie 1862, localitatea Mocirla, azi Vasile Goldiș, jud. Arad – 10 februarie 1934

Vasile Goldiș a fost un academician român, om politic, membru de onoare (1919) al Academiei Române. Slujind cu credință idealurile de libertate și unitate națională a românilor, Vasile Goldiș se numără printre inspiratorii și organizatorii actului Unirii din 1918, cu tot ce a însemnat el pentru făurirea statului unitar român, printre gânditorii progresiști ai vremii.

ȘTEFAN CICIO POP

1 aprilie 1865, Șigău, Cluj – 16 februarie 1934, Conop, Arad

Ștefan Cicio Pop a fost jurist și om politic, membru al PNR și mai apoi al PNȚ, deputat roman în Parlamentul de la Budapesta, participant activ la Marea Unire din 1918, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia.

EPISCOPUL IULIU HOSSU

30 ianuarie 1885, Milaș, Bistrița-Năsăud – 28 mai 1970, București

Iuliu Cardinal Hossu a fost un episcop greco-catolic de Cluj-Gherla care a contribuit decisiv la unirea Transilvaniei cu țara-mamă. La 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, din încredințarea Marelui Sfat al Națiunii, noul episcop de Gherla, Iuliu Hossu, a vestit lumii Unirea tuturor românilor, prin citirea Declarației de Unire. “Astăzi, prin hotărârea noastră, se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri: Ne unim pe veci cu Țara-Mamă, România. A biruit Dreptatea. Acesta-I ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui pentru suferințele veacurilor purtate de un neam, cu credință în Dumnezeu și cu nădejdea în dreptatea Lui”, a spus Iuliu Cardinal Hossu. “Pe cum ne vedeți aici îmbrățișați frățeste, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români”, a spus Iuliu Hossu după citirea declarației.

OCTAVIAN GOGA

1 aprilie 1881, Rășinari, Sibiu – 7 mai 1938, Ciucea, Cluj

Cel mai adesea cunoscut doar ca poet și membru al Academiei Române, acesta a fost și politician de extremă dreaptă și prim-ministrul

României în perioada 1937-1938. A luptat mereu pentru alipirea Transilvaniei la România.

SAMOILĂ MÂRZA

18 septembrie 1886, Galtiu, Alba – 9 decembrie 1967, Alba Iulia

Samoilă Mârza a fotografiat mulțimea adunată pe câmpul lui Horea. În total, 14 imagini. Din fotografiile realizate în istorica zi de 1 Decembrie, Samoilă Mârza a făcut un album numit “Marea Adunare de la Alba Iulia închipuri” și l-a trimis Regelui Ferdinand, prim-ministrului Ionel Brătianu, generalului Berthelot. Despre exemplarul primit, Nicolae Iorga menționa și în memoriile sale. Politicienii vremii au considerat fotografiile lui Mârza suficient de grăitoare pentru a ilustra voința românilor din Ardeal de a se uni cu România. Astfel că albumul a fost inclus și în documentația prezentată de delegația română la Conferința de Pace de la Paris.

TEODOR MIHALI

15 Martie 1885, Prislop, comitatul Solnoc-Dabâca, azi jud. Maramureș – 17.01.1934, Cluj-Napoca, jud. Cluj

A fost vicepreședinte a Marii Adunări Naționale de la 1 Decembrie 1918 și vicepreședinte al Marelui Sfat Național Român. A fost prefect al județului Solnoc-Dăbâca (1919) și **primar al Clujului** în anul 1926 și a fost decorat de regele Carol al II-lea cu *Ordinul Ferdinand I* în grad de *Mare Cruce* (14 mai 1930).

Așadar, trebuie să învățăm din exemplul marilor înaintași de la 1918 și să nu lăsăm ca ceea ce ne desparte să ne dezbine. Dacă reușim să ne privim față în față și să găsim, dincolo de opțiunile fiecăruia, cele câteva lucruri sacre comune, atunci vom putea să ne privim în ochi și strămoșii pe care-i omagiem, dar și urmașii care așteaptă de la noi o Românie stabilă și demnă pentru cel puțin încă 100 de ani.

În sunetul festivităților, cel mai semnificativ semnal sonor ar fi un minut de tăcere. Nu doar ca să ne reculegem pentru sacrificiul total al românilor de acum 100 de ani, ci și să ne întrebăm fiecare cu ce putem contribui – nu cu vorbe mari ci cu fapte modeste, în fiecare zi - pentru ca România mea să devină România noastră.

**Maier Iulia Elena, clasa a IV-a A
Prof. coordonator: Mureșan Ana Maria**

100 de ani în imaginația copiilor

În anul Centenarului împreună cu elevii din Liceul gimnazial am derulat un proiect în imagini marcând astfel bucuria Unirii Principatelor Române sub un singur nume, România. Copiii au parcurs istoria prin imagini întruchipând războiul, satul cu tradițiile sale, hora, portul popular până la inovațiile tehnice ale orașelor modern cu jocul artificiiilor de la finalul spectacolelor. Ansamblul de la Târgu-Jiu (Coloana Infinitului, Aleea Scaunelor, Masa Tăcerii și Poarta Sărutului), simboluri aduse ca omagiu eroilor căzuți în timpul Primului Război Mondial, proiectate și construite de Constantin Brâncuși cât și Arcul de Triumf ridicat în cinstea victoriei României în Primul Război Mondial au fost deasemenea printre subiectele preferate de elevi.

Albastrul semnifică seninul cerului, al cugetului și gândirii neamului românesc, credința și puterea cu care suntem legați de pământul patriei. Galbenul exprimă grandoarea țării, prestigiul și virtutea. Roșul semnifică sângele înaintașilor noștri vărsat pe pământul românesc de-a lungul veacurilor. El îndeamnă ca dragostea față de neam și de țară să fie la fel de aprinsă ca focul roșului din steag. Simbol național, drapelul care i-a însuflețit pe români în momente grele de luptă, dar și de bucurie, este sărbătorit în fiecare an în 26 iunie.

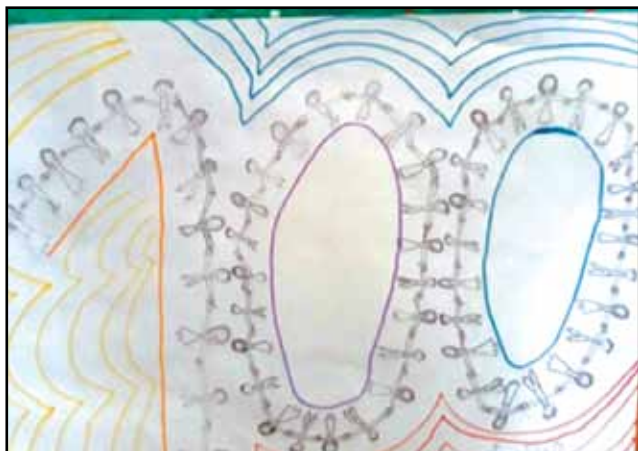
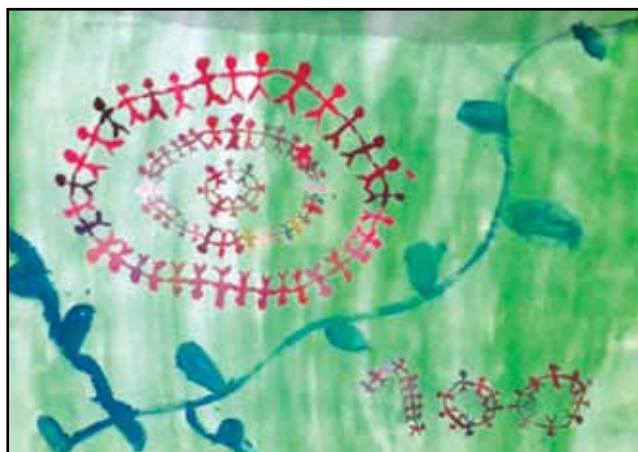

Culorile tricolorului sunt cele care se regăsesc în fiecare lucrare; Intelectul și subconștientul omului pot fi adânc transformate de către culoare, prin diferite percepții ale simțului vizual.

Culoarea este purtătoarea de informație, transmite mesaje despre proprietăți și stări.

Prin astfel de activități încurajăm exprimarea iubirii pentru țară transpuse creativ pe hârtie. Mulțumesc colectivului de elevi ai clasei a VI-a C pentru ajutorul acordat în montarea expoziției.

Profesor, Ochiș Maria

Creativitate în ultima zi de școală din anul 2018

Și în ultima oră de Educație plastică a anului 2018, copiii au dat dovadă de multă spontaneitate, creativitate și îndemânare realizând mai multe obiecte 3D din hârtie și plastelină, dedicate sărbătoririi Crăciunului.

Copiii au fost foarte prinși de subiect și materiale, încât ne-am promis să reluăm această modalitate de lucru și în anul următor.

Profesor, Ochiș Maria

Anul Centenarului Marii Uniri – în societate și școală

Anul 2018 a fost unul deosebit de important pentru istoria noastră națională. România a sărbătorit Centenarul Marii Uniri prin împlinirea a 100 de ani de la realizarea marelui ideal național din 1918. Pentru noi, românii au fost trei evenimente marcante care însumate au desăvârșit statul național unitar: la început a fost unirea Basarabiei cu România la 27 martie 1918, mai apoi a fost unirea Bucovinei cu România, în 28 noiembrie 1918, iar toate acestea au culminat cu unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România la 1 decembrie 1918.

Anul Centenarului a reprezentat deopotrivă un moment de sărbătoare, dar și un prilej de reflecție pentru toți românii. Pe parcursul anului 2018, cu sprijinul Guvernului României prin Ministerului Culturii și Identității Naționale, dar și al autorităților locale s-au desfășurat etapizat și programat cu multă pricepere numeroase activități cultural-artistice: vernisaje; dezbateri publice cu teme istorice; proiecții de filme istorice documentare; expoziții foto și de documente; dezvelirea busturilor unor personalități marcante din istoria națională sau locală; inaugurarea unor monumente dedicate Marii Uniri din 1918; ceremoniale militare; concerte și focuri de artificii etc. Aceste activități au generat o emulație națională grupată în jurul Centenarului Marii Uniri.

Fiecare cetățean român, indiferent de vârstă sau de categorie socială, a avut prilejul să reflecteze la originea noastră, la marile momente ale istoriei naționale, la aspirațiile și idealurile strămoșilor noștri, la atitudinile, valorile și convingerile patriotice proprii.

În calitate de profesor de istorie am înțeles semnificația profundă a idealului unității naționale de-a lungul istoriei bazată pe o întreită legătură de limbă română, de credință și de teritoriu. Miracolul Marii Uniri din 1918 a fost posibil prin intermediul unei generații de intelectuali care reprezintă veritabile modele pentru generațiile actuale. Iată de ce este necesar să-i cunoaștem, să-i omagiem, să-i prețuim și să nu-i uităm pe cei care au făcut posibilă lumea noastră de astăzi. Ei au reușit pentru că au acționat împreună. Nu trebuie să uităm că pentru realizarea idealului unității naționale mulți români au făcut jertfa supremă

în primul război mondial. În anul Centenarului am fost chemați să le descoperim poveștile de viață: de la oameni simplii ca Ecaterina Teodorescu sau Măriuca Zaharia la adevărate personalități ca Regele Ferdinand și Regina Maria, Eremia Grigorescu, Alexandru Averescu etc. Marile bătălii de la Mărăști, Mărășești și Oituz din vara anului 1917 reprezintă adevărate pilde despre vitejia și eroismul armatelor române. Faptele lor așteaptă să fie descoperite de fiecare român. Este momentul să știm cu toții că bravii noștri soldați români și comandanții lor din primul război mondial își dorm somnul de veci în patru mausolee din județul Vrancea: Mărăști, Mărășești, Soveja și Focșani, dar și în alte cimitire ale eroilor. Aceste locuri pot fi vizitate iar, poveștile lor reprezintă veritabile pilde care pot da un sens pozitiv vieților noastre.

Împlinirea celor 100 de ani de la făurirea României Marii a fost sărbătorită și în Școala Gimnazială Liviu-Rebreanu prin programe cultural-artistice pregătite de cadrele didactice împreună cu elevii. Principalele activități culturale, educaționale și comemorative desfășurate pe parcursul anului 2018 au fost următoarele: activitatea didactică pentru a sărbători anul Centenarului la nivelul Cercului profesorilor de istorie din zona Mănăstur; prezentările power-point ale elevilor dedicate Centenarului Marii Uniri; intonarea de cântece patriotice; recitarea unor poezii istorice de către elevii școlii; realizarea unor proiecte educative dedicate Marii Uniri din 1918; inaugurarea unor panouri educative cu tematică istorică; realizarea unei zone dedicate Centenarului care a cuprins atât cărți istorice oferite de Biblioteca unității de învățământ cât și planșe cu tematică istorică precum și o expoziție de fotografii plastificate cu personalități marcante din 1918; totul culminând cu un program cultural-artistice realizat de elevii școlii din clasele I-VIII la Cinema Mănăstur.

Așadar, avem datoria să ne cunoaștem trecutul pentru a înțelege prezentul și a oferi un sens viitorului în raport cu moștenirea lăsată nouă de înaintașii noștri: o Românie unită în diversitatea prezentului.

Prof. Marius Oprea

Sărbătoarea Centenarului Marii Uniri

La 1 decembrie 1918 se aniversează 100 de ani de la realizarea României Mari, un moment istoric pentru poporul român, cu implicații majore în istoria ulterioară a țării. Importanța acestui eveniment și sacrificiul soldaților români pentru realizarea acestui ideal ne fac datori să celebrăm prin activități specifice la nivelul fiecărei școli.

Prin astfel de activități, elevii devin părtași la istoria națională a României și prin afirmarea sentimentului patriotic, ei sunt purtătorii valorilor și tradițiilor românești. Spiritul național este în inima fiecărui român, dar cu ocazia centenarului,

Într-o societate dominată de diversitate și globalizare, este cu atât mai important să ne cunoaștem originile și trăsăturile de neam, iar acest moment aniversar, CENTENARUL MARII UNIRI, ne oferă acest prilej.

Astfel, școala noastră a organizat un eveniment special la Cinematograful Dacia, prin care a marcat aniversarea Centenarului Marii Uniri, prin implicarea elevilor și a cadrelor didactice, având drept obiective: dezvoltarea sentimentului patriotic în rândul elevilor; oferirea unor exemple pozitive pentru elevii școlii; cunoașterea și

sufletul român trebuie să vibreze și mai mult odată cu îndeplinirea visului secular al tuturor românilor. Viitorii cetățeni ai țării, conducătorii zilei de mâine, trebuie să pornească în viață cu fundamente morale puternice, care au la bază dragostea pentru patrie și mândria de a fi român. Din acest motiv, activitățile desfășurate la acest ceas aniversar privesc în primul rând dezvoltarea spiritului civic al elevilor și prin angrenarea lor în activități cu caracter divers (istorie, muzică, dans, teatru, desen) se urmărește de asemenea implementarea gândirii că în pofida vicisitudinilor timpului, românul a luptat întotdeauna pentru idealurile sale.

respectarea valorilor fundamentale ale istoriei țării; încurajarea elevilor de a marca centenarul prin activități originale creative; implicarea copiilor în activități de lucru individuale și în echipă pentru realizarea unor proiecte dedicate centenarului.

Activitatea a debutat cu multă emoție, când elevii și cadrele didactice au intonat Imnul Național al României. Apoi domnul profesor, Marius Oprea le-a explicat copiilor importanța acestui eveniment și despre *semnificațiile Centenarului*, fiind urmat de colega lui, doamna profesoară, Liana Dumitriu, care ne-a fascinat cu informațiile despre *Fotograful Marii Uniri, Samoilă Mârza*,

iar despre ***Rolul Bisericii la Marea Unire*** ne-a vorbit domnul profesor, Ionuț Hens, fiind urmat de eleva din clasa a VII-a C, Urcan Monica, care ne-a prezentat ***Curiozități de la Marea Unire***. Elevii clasei a V-a D au pus în scenă ***Dialogul dintre daci și romani***, elevii Șuteu Răzvan și Bondor Mihnea, clasa a VII-a D, au reprezentat scenic ***Scrisoarea III***, sceneta ***Unirea lui Cuza*** a fost

care cu toții am învățat la școală, am învățat că toate provinciile românești s-au unit în același stat: ROMÂNIA. Când spunem România ne referim în general la mai multe lucruri: ne gândim la oamenii prietenoși și deschiși la orice tip de conversație, ne gândim la mâncarea tradițională pe care o prețuim atât de mult, ne gândim la minunatele peisaje pe care această țară le poate oferi: orașul Alba-Iulia, Cascada Bigăr- o minune a naturii, Cetatea Sighișoarei, Sibiu, Brașov, Hunedoara, Transfăgărășanul și ar mai fi o grămadă de enumerat. Să ne reamintim de toate numele ce au creat istoria noastră, de la Decebal până la Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș. Românii se pot mândri cu o istorie demnă, țara noastră a avut conducători dârzi, care nu au plecat capul în fața dușmanilor.

Datorită lor suntem azi aici și putem afirma cu mândrie că iubim România, așa cum este ea. De la Ștefan cel Mare, Alexandru Ioan Cuza și până

reprezentată de elevii Șomlea Tudor și Gădălean Tudor, clasa a VIII-a B. Corul școlii noastre ne-a încântat în mod deosebit prin cântecele patriotice, precum: ***Câte țări sunt pe pământ, Hora Unirii, Treceți Batalioane Române Carpații, Imnul Centenarului***. A avut loc un recital de poezii, ***Ce-ți doresc eu ție dulce Românie*** (Trifu Iulia, clasa a VII-a D), ***Acasă*** (Horvath Eliza, clasa a V-a A etc.

Alături de mine, în prezentarea acestui program artistic le-am avut pe elevele Ana Sestras și Carla Mintean, clasa a V-a A.

În încheiere, domnul director, Dănuț Bumbu, ne-a transpus prin cuvântarea sa, în timp, în 1918, anul în care a avut loc cel mai important eveniment al românilor: MAREA UNIRE, eveniment despre

în zilele noastre, acești oameni ne-au învățat că avem datoria de a ne iubi și apăra țara.

Prof. Ramona Trif

ROLUL BISERICII ÎN REALIZAREA MARII UNIRI DIN ANUL 1918

Marele istoric, **Nicolae Iorga**, atunci când se referea la istora transilvănenilor, identifica spațiul acest încărcat de istorie ca „o istorie de sate și preoți”. Aceste comunități de sate și preoți au stat la baza realizării Marii Uniri din anul 1918. Atunci când ne referim la episodul Marii Uniri din anul 1918 și dorim să analizăm contribuția pe care a avut-o această instituție, nu trebuie să folosim sintagma „Biserica și Marea Unire”, deoarece Biserica, prin reprezentanții ei a luat parte în mod activ la evenimentele ce au conturat tabloul acestui an istoric. Acest aspect, sub o latură demonstrativă, va fi prezentat pe scurt, în câteva gânduri ce alcătuiesc conținutul acestui articol.

Marea Unire din 1918 a fost rodul luptei tuturor forțelor și categoriilor sociale, practic a întregului popor. De asemenea, a contribuit la edificarea ei o generație importantă de personalități precum: regele Ferdinand, Ionel Brătianu, Iuliu Maniu, Vasile Goldiș, Ion Nistor, Take Ionescu, Ion Inculeț, Pantelimon Halipa, Nicolae Iorga și mulți alții. Acestora li s-a alăturat un număr însemnat de slujitori ai Bisericii românești - episcopi, vicari, consilieri, profesori de teologie și preoți de parohie, călugări etc. - care s-au aflat în primele rânduri ale luptătorilor pentru unitate.[1]

Pentru unitate națională militau și periodicele vremii: „Telegraful român” (Sibiu), „Biserica și școala” (Arad), „Foaia diocezană” (Caransebeș), „Cuvântul Moldovenesc” (Chișinău), „Glasul Bucovinei” (Cernăuți) și altele.

Întreaga Biserică românească - cler și popor - și-a adus contribuția la lupta de emancipare a națiunii române și la îndeplinirea unui ideal vechi de multe veacuri - unirea tuturor românilor într-un singur stat. Oamenii Bisericii au acționat prin cuvânt și faptă, prin predică și pastorală, prin îndemn și acțiune directă, prin luptă și implicare la realizarea Unirii din 1918.

La Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia din 1 Decembrie 1918, Biserica românească a avut ca delegați de drept: 5 episcopi, 4 vicari, 10 delegați ai consistoriilor ortodoxe și ai capitulurilor unite, 129 protopopi, câte un reprezentant al Institutelor pedagogice, câte doi reprezentanți ai studenților de la fiecare institut teologic, preoți și învățători ai școlilor confesionale, delegați

din diferite circumscripții electorale, precum și numeroși preoți împreună cu păstoriții lor, care au făcut parte din cei peste 100.000 de români transilvăneni prezenți aici.

În curgerea vremii, slujitorii Bisericii românești Ortodoxe s-au identificat mereu cu năzuințele poporului nostru de dreptate socială, independență, libertate și unitate națională, au participat, prin „cuvânt și faptă”, la marile evenimente din istoria neamului nostru, înscriindu-și numele cu litere de aur în „Cartea vieții” poporului român. Astfel, sub pelerina Bisericii, cultura și spiritualitatea românească au putut crește, aducând roade bune la vremea cuvenită; în tinda Bisericii, pentru o lungă perioadă de timp, școala românească s-a putut dezvolta; sub oblăduirea ei, patrioții români și-au exprimat ideile; cu rugăciunea și binecuvântarea ei soldații români și toți luptătorii pentru unitate au reușit să ducă la îndeplinire idealurile lor.

Atunci când poporul și țara au cerut-o, Biserica noastră străbună și-a adus contribuția, depunând toată strădania, clericii, monahii, înalta ierarhie în frunte cu Mitropolitul Pimen - devenit atunci și Președinte al Sfântului Sinod -, **Miron Cristea**, pe atunci Episcop al Caransebeșului, Nicolae Bălan, profesor de teologie la Sibiu în acea vreme, și alții.

În ziua de duminică, 1 Decembrie 1918, clopotele bisericilor românești din Alba-Iulia chemau la slujba „învierii” și „unirii” neamului nostru; aici s-au săvârșit Sfânta Liturghie și Te Deum-uri.

După slujbă s-a întrunit Adunarea națională constituantă, la care au participat cei 1.228 de delegați oficiali pentru a vota Unirea.

După îndeplinirea tuturor formelor de votare (de alegere a comisiei de validare a mandatelor) a fost ales Biroul Marii Adunări Naționale ce avea trei președinți: **Gheorghe Pop de Băsești**, **Episcopul Ioan I. Papp al Aradului** și **Demetriu Radu al Oradiei**. Între vorbitorii de la tribunele rânduite pe câmpul lui Horea se numără și slujitori ai Bisericii românești.

De pildă, Miron Cristea, Episcopul Caransebeșului, amintea de suferințele românilor transilvăneni și de lupta lor pentru dreptate, libertate și unitate, din rândul cărora n-au lipsit

nici clericii Bisericii românești. După ce ierarhul pomenit arăta că acum nu ne putem gândi la altceva decât la „Unirea cu scumpa noastră Românie”, alipindu-i întreg pământul strămoșesc... și că... idealul suprem al fiecărui popor ce locuiește pe un teritoriu compact trebuie să fie „unitatea sa națională și politică”, încheie prin mișcătoarele cuvinte:

„Simțesc că astăzi prin glasul nostru unanim vom deschide larg și pentru totdeauna porțile Carpaților, ca să poată pulsa prin arterele lor cea mai caldă viață românească...”

Biserica românească a fost întotdeauna legată de soarta poporului român. Este ușor de remarcat faptul că ori de câte ori în viața poporului român a existat un moment de răscruce, ori când s-au împlinit idealuri scumpe tuturor românilor, atunci și în viața Bisericii românești au avut loc mutații ce au generat emulații spirituale și împliniri bisericești.

Astfel, întemeierea statelor feudale românești a fost urmată în plan bisericesc de întemeierea mitropoliilor românești, la Suceava și Argeș. Așa cum unirea Moldovei și Țării Românești din 1859 a fost imediat urmată de unirea celor două Biserici Ortodoxe sub un mitropolit primat. Iar cucerirea independenței naționale în 1877-1878 și recunoașterea ei internațională a fost urmată în 1885 de recunoașterea autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române. Un fapt cu semnificații asemănătoare s-a întâmplat și după Marea Unire din 1918, care a fost urmată de unificarea Bisericilor Ortodoxe surori din teritoriile reunite cu Țara și din Vechiul Regat și de ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la statutul de Patriarhie (1925).

Vom prezenta, pe scurt, cronologic, câteva date istorice referitoare la derularea evenimentelor din timpul acestui an istoric, ce a marcat paginile de istorie ale poporului român:

Avem consemnată la data de **8 octombrie 1918**, scrisoarea lui **Teodor Mihali**, un fruntaș român naționalist care îl invita la Oradea-Mare pe Miron Cristea, episcopul Caransebeșului, pentru a se povățui în legătură cu evenimentele ce urmau să se desfășoare:

„Ilustritate, e de prisos să accentuez că, în zilele acestea de importanță istorică în care se va

hotărî și soarta viitoare a neamului românesc, ne incumbă tuturor datoria să veghem ca în deplină solidaritate să facem tot ce poate servi spre binele obștesc și să evităm a întreprinde ceva ce ar putea fi în detrimentul națiunii noastre. Nu putem proceda însă o hotărâre, atât referitor la modul de procedare, cât și referitor la bazele principale pe cari va fi stăm cu toții. Contând cu siguranță că Ilustrității tale îți va servi de imbold mai puternic

Delegația transilvăneană care, în decembrie 1918 a adus actul Unirii la București.

glasul timpului decât apelul meu, nădăjduiesc că-mi va fi dat să ne putem revedea la Oradea-Mare”.

La **12 octombrie 1918**, se întrunește Comitetul Național care adoptă o moțiune în care declară faptul că românii transilvăneni nu mai recunosc Parlamentul și Guvernul imperial, revendicându-și libertatea de acțiune.

La **18 octombrie 1918**, Alexandru Vaida Voevod, unul dintre semnatari, dădea citirii documentul de la tribuna Parlamentului din Budapesta.

La **30 octombrie**, episcopul Aradului, Ioan I. Papp, a cerut episcopilor români, ortodocși și greco-catolici, să-și precizeze atitudinea cu privire la Consiliul Național Român Central. Primul răspuns a venit din partea episcopului Miron Cristea al Caransebeșului, în forma unei adrese din 1 noiembrie pentru Consiliul Național Român, în care amintea dreptul fiecărui popor de a dispune liber de soarta sa, iar „*interesele de viață ale neamului românesc [...] pretind ca un categoric imperativ înfăptuirea acestui drept de liberă dispoziție și față de neamul nostru*”.

În luna **noiembrie 1918**, profesorul Nicolae Bălan de la Academia Andreiană din Sibiu, viitor mitropolit ortodox al Transilvaniei (1920-1955) a făcut parte din delegația trimisă de Consiliile Naționale din Arad și Sibiu pentru a lua legătura cu conducătorii politici din România.

De asemenea, printr-o adresă comună din 21 noiembrie, semnată de toți episcopii ortodocși și greco-catolici din Transilvania, Consiliul Național Român era recunoscut ca for conducător al luptei de eliberare națională și se asigura aportul „*din toate puterile la întruparea aspirațiilor noastre naționale*”.

Biroul Adunării Naționale a ales trei președinți, dintre care doi erau episcopi: **Ioan Papp** al Aradului și **Dimitrie Radu** de la Oradea, adăugându-se personalitatea octogenarului **Gheorghe Pop de Băsești**, care, în acele momente, în ziua de 1 decembrie 1918, văzând visul împlinit, a rostit următoarele cuvinte:

„*Acum slobozește pe robul tău, Doamne, căci ochii mei au văzut mântuirea. De acum pot muri fericit, căci am văzut marele ideal împlinit*”. [2]

La rândul său, episcopul Miron Cristea a rostit, printre altele, următoarele cuvinte:

„*Nu ne putem gândi astăzi la altceva decât la ceea ce au hotărât și au făcut frații noștri din Basarabia și Bucovina, adică la unirea cu scumpa noastră Românie, alipindu-i întreg pământul strămoșesc*”.

Discursul de încheiere a Marii Adunări Naționale i-a aparținut episcopului Ioan Papp al Aradului care a precizat următoarele aspecte:

„*Ne-am prezentat aici cu dorința pe care au avut-o vrednicii episcopi de pomenire care au suspinat împreună cu clerul și poporul credincios sub povara sistemului de împilare a tot ce a fost românesc, acum tot împreună cu clerul să prăznuim bucuria zilei, în care ne-a răsărit și nouă soarele*

dreptății, care ne este cheazășia vieții viitoare ca națiune românească liberă și unică”.

14 decembrie 1918 este ziua în care o delegație a Marelui Sfat Național în frunte cu episcopul Miron Cristea s-a deplasat la București și a înmănat Regelui Ferdinand I actul Unirii Transilvaniei cu România.

Toți cei care au participat la Alba Iulia au văzut în acest moment un „act al învierii naționale”, asemănător cu ziua Învierii Domnului Iisus Hristos, pe care o prăznuim în fiecare primăvară, reprezentând o bucurie a Învierii, rostind celebrele cuvinte „Am înviat!”

Mai avem mărturii despre faptul că aceștia, întorcându-se acasă au participat la Sfânta Liturghie, predicând și vorbind despre frumusețea trăirii acestei învieri naționale și celor care au rămas acasă să se roage și să îi aștepte cu aceste vești de bucurie.

Este momentul ca toți, dascăli și elevi, să redescoperim în sufletele noastre importanța credinței și a valorilor naționale în viața noastră, care reprezintă substratul unui viitor cultural și religios sănătos.

Trebuie să înțelegem și să cunoaștem rolul important pe care l-a avut Biserica de-a lungul istoriei acestui popor și simbioza care a condus la împlinirea idealurilor naționale. Acest aspect îl putem realiza printr-o incursiune prin paginile de istorie ale neamului nostru și printr-o raportare corectă la evenimentele istorice înscrise de-a lungul timpului în tezaurul cultural național.

**Profesor Hens Ionuț,
Religie Ortodoxă**

Note:

1. De exemplu, pentru Transilvania amintim aici numele profesorilor teologi Nicolae Bălan (viitor mitropolit) și Silviu Dragomir de la Sibiu; la Caransebeș pe Episcopul Miron Cristea, protopopul Andrei Ghidiu, teologul Petre Barbu sau secretarul eparhial Cornel Corneanu; la Oradea pe vicarul Roman Ciorogariu și secretarul Aurelian Magieru; la Arad pe Ioan Papp; la Lugoj protopopul Gh. Popovici etc.; din rândul clerului greco-catolic transilvănean amintim pe Iuliu Hossu, Dimitrie Radu, Valeriu Frențiu, Ioan Bob, Vasile Hossu, Victor Mihali și alții.

2. Cuvânt având la bază un fundament scripturistic, preluat din cuvintele Dreptului Simeon atunci când L-a văzut pe Pruncul Iisus adus la Templul din Ierusalim. A se vedea: **Luca 2, 29-32**.

Samoila Mârza, fotograful Marii Uniri

Una dintre poveștile mai puțin cunoscute ale Marii Uniri din 1918 este cea a lui Samoila Mârza, ajuns din întâmplare fotograful evenimentului memorabil desfășurat la Alba Iulia în decembrie 1918.

Întors de pe front cu patru zile înainte de 1 decembrie 1918, a participat la organizarea delegației din satul său natal, Galtiu, ocazie cu care a făcut 3 fotografii cu consătenii care se pregăteau să plece spre Alba Iulia.

Și-a cărat aparatul de fotografiat cu burduf pe bicicletă și odată ajuns la Alba Iulia a surprins în imagini mulțimea adunată pe platoul românilor precum și tribuna principală unde au luat cuvântul episcopul greco-catolic Iuliu Hossu, cel ortodox de Caransebeș Miron Cristea și doctorul Aurel Vlad. Nu i s-a permis accesul în sala unirii pentru că nu avea „credențional”, documentul oficial ca delegat. N-a știut că este singurul fotograf al evenimentului, fotograful oficial nu s-a prezentat.

Ulterior, fotografiile sale au fost adunate într-un album „Marea adunare de la Alba Iulia în chipuri” și prezentate de către delegația română la Conferința de pace de la Paris, pentru a demonstra și prin imagini că românii transilvăneni chiar și-au dorit unirea și aceasta a avut un caracter democratic.

Samoila Mârza a cutreierat Transilvania pe bicicletă și cu aparatul său de fotografiat pe care a dat o pereche de boi a immortalizat și alte evenimente istorice. Dintre acestea amintim: vizita regelui Ferdinand la Alba Iulia și Câmpeni (1919), Încoronarea Regelui Ferdinand și a Reginei Maria la Alba Iulia (1922), serbările comemorative – 100 de ani de la nașterea lui Avram Iancu (1924).

Fotografiile lui Samoila Mârza se găsesc astăzi în toate cărțile de istorie. Ele ne spun povestea unui mare eveniment, Unirea din 1918, dar și a unui mare om care în ciuda războiului, a condițiilor meteo nefavorabile, a oficialităților care nu i-au permis accesul în sala unirii ne-a lăsat mărturie o frumoasă și unica pagina din istoria neamului.

Prof. Dumitriu Liana

Centenarul Marii Uniri văzut prin ochii generației Z

CE ÎNSEAMNĂ PENTRU MINE MAREA UNIRE?

Când am primit aceasta provocare m-am gândit ce înseamnă generația Z. Bănuiam eu cam ce poate însemna dar, totuși, „normal” ce credeți că am făcut? Printr-un search și un *clic* am aflat foarte repede: Viteza?-Da! răbdare –Nu! Rețele de socializare?-Da! Cărți-Nu! Ambiție? –Da! Obediență?-Nu! Jocuri video?-Da! Sport-Nu!. Chiar dacă nu mă încadrez total în profil, se pare că fac parte din generația Z.

Pentru mine, Principatele Române înainte de Unire, erau la fel precum componentele unui sistem de calcul: despărțite. Adică nefolositoare, neconectate. Pentru că un procesor fără o placă video, o placă de bază, o sursă și multe altele, sunt nefolositoare, dar când sunt toate împreună, e un lucru nemaipomenit ce pot face.

Așa că principatele române înainte de Unire, erau slabe, lipsite de putere și subjugate de puterile străine, dar după Unire am devenit independenți și ne-am re poziționat în Europa. Și cel mai important: suntem împreună. Iar **”1 Decembrie 1918 a rămas un simbol al afirmării hotărâtoare a poporului de a-și decide singur soarta”**.

Din asta deducem că:

Deși dacă nu am avea atât de multă forță și familii înstărite, totul va fi bine atâta timp cât rămânem uniți în fața tuturor, lăsând deoparte toate prejudecățile, certurile, supărările și nedreptățile pentru că vom deveni unul singur, formând într-adevăr o Românie Mare.

Și nu uitați că dacă noi ne dorim o schimbare a țării noastre, prima schimbare va trebui să vină de la noi. Iar dacă vreți să reușiți ceea ce vă propuneți, credeți cu adevărat în acel lucru!

Totuși, chiar dacă se zice că s-au făcut 100 de ani de Românie Mare, eu nu cred, ci sunt sigură că nu vremurile pe care le trăim le-au dorit strămoșii noștri. Ei și-au dorit o țară plină de oameni onești, cu coloană vertebrală și suflet, pentru că noi avem o țară minunată care așteaptă să ajungă la

momentul său de glorie și să fie pusă în valoare așa cum i se cuvine, nu să fie furată de proprii săi fii și nici de alții. Exact așa cum se zice în imn, „Deșteaptă-te Române din somnul cel de moarte”, așa să facem, pentru că schimbarea vine de la noi.

În piesa „Apus de soare”, Ștefan cel Mare spunea „Țineți minte cuvintele lui Ștefan, care v-a fost baci până la adânci bătrânețe... că Moldova n-a fost a strămoșilor mei, n-a fost a mea și nu este a noastră, ci a urmașilor urmașilor noștri în veacul vecilor!...”

Acum mă gândesc să vă spun să țineți minte că România nu e a mea, nici a ta. Nu e a nimănui e a noastră, e a tuturor! Si, exact așa cum ne-au

lăsat-o strămoșii noștri, nu fiți egoiști lăsați-o la fel pentru ca nepoții noștri să mai locuiască și ei în România, dar nu cea de astăzi, pentru că eu când voi crește nu voi rămâne în această Românie, ci în acea Românie pe care au dorit-o părinții ei în anul 1918 și voi face tot ce pot ca să schimb lucrurile în bine. Chiar dacă pentru unii sunt un copil, un micuț omuleț pe care unii îl consideră ne semnificativ, voi crește și o să am multă forță și voință, pentru ca România cu tot ce înseamnă ea îmi dă această putere, și pentru că pentru mine România este acasă, iar acasă înseamnă ceva minunat ce iubesc atât de mult!

Eu nu sunt de acord cu persoanele care îmi spun ca vor să plece din țară ca să-și poată face un

viitor mai bun și mă gândesc la copiii care cresc fără părinți și la părinții care nu își văd copiii cum cresc. Avem tehnologie, ne vedem pe monitoare și pe ecrane de tabletă. Suntem generația Z știm să le folosim. Poate în scurt timp o să apară aparatura prin care să simțim atingera sau mirosul mamei plecate.

Dar viitorul țării? - eu știu că este și viitorul meu.

Dacă nu ar mai pleca nimeni, și ne-am uni, am putea face o țară minunată...Dar unii oameni nu vor să înțeleagă că schimbarea vine de la ei. Suntem ca un sistem de calcul care poate funcționa doar dacă are ambele componente „trup și suflet”. Împreună, deținem controlul și avem forța maximă, pentru că Romania înseamnă oameni care au „hard și soft”, dar despărțiți nu mai funcționăm. Devenim mai slabi și vulnerabili în fața celor mai puternici.

Așa că, haideți să dăm din nou mână cu mână, cum am cântat nu de mult timp. De-atunci țara

provocarea cea mai mare, să arăt că pot să schimb ceva. Să arăt că totul va fi bine și nimeni nu va mai pleca. Și pentru asta, ce-o să fac ? - O să învăț și poezie, dar și tehnologie.

Frați români de peste hotare, faceți din nou o Românie Mare, și vom da mână cu mână pentru țara română, și vom zâmbi împreună uitând de vânt și furtună. Se pare că în sfârșit, dragă Românie, ți-ai croit o nouă soartă.

Suspinul tău într-un zâmbet se va preschimba. Inima va bate-n tine, sărind de fericire, pentru că în sfârși, vom avea ce ne-am dorit.

O țară mândră între hotare. O țară mândră pe care nimeni n-o mai are. Ceva atât de frumos ca ceea ce avem noi, în lume nu mai există. Tot ce vreau este să nu mai aud niciodată profundul suspin și lacrima rece ce se prelingea pe ramurile copacilor României... Îți promit că schimbarea va începe de acum, asta simt eu în sufletul meu de copil.

Durerea mă încearcă, și inima începe să suspine

România plânge și tu n-o asculți. Acum forța îmi voi arăta, și voi încerca să schimb ceva.

Chiar dacă îmi va fi frică, voi păși. Chiar dacă îmi va fi greu, voi grăi. Chiar dacă voi suferi, eu tot voi simți fiecare lacrimă a țării noastre ce plânge neîncetat ca răul făcut să fie îndreptat. Deși asta înseamnă că mă voi pune la încercare, asta va fi

când se gândește că țara noastră rămâne încetișor fără viață... A fost o greșeală că am așteptat atât până să grăiesc ce simt, dar acum dragă Românie, totul va fi bine! Rămâi tare! Iar Tu, Române! Știi că - Schimbarea vine de la tine!!!!

Pop Anda, clasa a V-a C

Top 5 cele mai frumoase clădiri din lume

Burj Al Arab, Dubai, Emiratele Arabe Unite

- Amplasată pe o insulă artificială, la 280 de metri distanță de plaja Jumirah din Dubai, Emiratele Arabe Unite, Burj Al Arab este unul

dintre cele mai înalte și luxoase hoteluri din lume.

- Clădirea are 321 de metri înălțime și 60 de etaje și a fost proiectată de arhitectul britanic Tom Wright. Construcția imită o ambarcațiune cu vele tipic arabă, numită dhow, între cele două laturi simbolizând velele, desfășurându-se un atrium imens de 180 metri înălțime.

- 230 de piloni din beton, înfiți în nisip la 40 metri adâncime fixează fundația formată din beton și roci masive. Construcția conține peste 70000 metri cubi beton și 9000 tone de oțel.

- Dacă exteriorul Burj Al Arab este expresia unei arhitecturi ultramoderne, interiorul, proiectat de designerul Khuan Chew, este un mixaj luxos de stiluri occidentale și orientale.

- Burj Al Arab se mândrește cu 8000 metri pătrați acoperiți cu foițe de aur de 22 carate și 24000 metri pătrați de marmură.

- Chiar dacă are dimensiuni impresionante, hotelul beneficiază doar de 202 apartamente. Cel mai mic ocupă o suprafață de 169 m², în timp ce cel mai generos are 780 m².

- Iar prețurile sunt pe măsură: de la 1000 dolari pentru o noapte, până la 28000 dolari pentru o noapte în apartamentul regal.

Sagrada Familia, Barcelona, Spania

- Operă a marelui Antonio Gaudi, Sagrada Familia este, fără îndoială, una din cele mai impunătoare catedrale ale lumii.

- Construcția sa a început în 1882, în timpul vieții lui Gaudi și se preconizează că va fi terminată în 2026, la comemorarea a 100 de ani de la moartea acestuia.

- În final, construcția va avea 18 turnuri, cel mai înalt dintre acestea, având 170 de metri înălțime, îl va reprezenta pe Iisus Hristos.

- Biserica are 3 fațade: a Nașterii (spre est), a Gloriei (spre sud) și a Patimilor (spre vest). Fațada Nașterii celebrează nașterea lui Iisus. Este cunoscută și sub denumirea de fațada Vieții sau a Bucuriei ori a Crăciunului. Fațada Patimii este

denumită după Patimile lui Iisus Hristos. Fațada Gloriei este fațada principală a catedralei Sagrada Familia și aici va fi intrarea principală atunci când biserica va fi complet terminată.

- A fost vizitată de 2,26 milioane de turiști în anul 2004. Cupola naosului a fost terminată în anul 2000, iar în prezent se lucrează la turnul lui Iisus.

Tiger's Nest Monastery, Bhutan

- Se află la aproape 920 metri înălțime, pe o stâncă în Valea Paro. Acest lucru o face una din cele mai vizitate locații din Bhutan.
- Legenda spune că Guru Rinpoche, considerat al doilea Buddha, a căzut de pe acea

stâncă direct pe spatele unei tigroaice. A scăpat astfel cu viață și s-a retras într-o peșteră. Acolo, acum se află mănăstirea.

- A fost construită în 1692 și renovată în 1998.

Wat Rong Khun, Chiang Rai, Thailanda

- Wat Rong Khun, cunoscută mai bine străinilor ca Templul Alb, este o expoziție de artă contemporană, neconvențională și privată, în stilul unui templu budist din provincia Chiang Rai. Acesta este deținut de Chalermchai Kositpipat, care a proiectat, a construit și a deschis-o vizitatorilor în 1997.

- Structura este deschisă pe tot parcursul anului. Admiterea pentru cetățenii thailandezi este gratuită, străinii trebuie să plătească 50 de baht adică 6 lei și 21 de bani.

- După finalizare, complexul Templu Alb va avea nouă clădiri. Acestea fiind: ubosotul existent,

o sală de relicve, o sală de meditație, o galerie de artă și locuințe pentru călugări.

Institute for Sound & Vision, Olanda

- Institutul pentru Sunet și Viziune din Olanda este arhiva culturală și un muzeu situat în Hilversum.

- A fost fondat în 1997 cu numele de „Arhiva Audiovizuală” din Olanda și a adoptat numele pe care îl are acum în anul 2002.

- Institutul pentru Sunet și Viziune colectează, are grijă de peste 70% din patrimoniul olandez audiovizual. În total, colecția de mai mult

de 750000 ore de televiziune, radio, muzică și film care au început în 1898 și continuă să crească în fiecare zi, face ca institutul să fie unul din cele mai mari arhive audiovizuale din Europa.

Bianca Pop, clasa a VII-a B

Impresii despre Festivalul de Teatru pentru elevi "Audiență Generală", organizat de școala noastră și aflat deja la a V-a ediție

Cineva spunea că teatrul e o Coglindă a lumii, care pune în fața spectatorilor adevăruri, simțiri, bucăți de viață prin râsul, plânsul ori replicile actorilor ce-și arată sufletul pe scenă, nedorind nimic altceva decât aplauzele spectatorilor. De-a lungul timpului, teatrul a constituit o modalitate de a înțelege mai bine trăirile oamenilor, de a păși înspre ceea ce e adevărat în firea omenească. Teatrul oferă actorilor posibilitatea de a intra în pielea unor personaje cu sinceritate și curaj, dându-le viață și transmițând un mesaj celor din sală. Același lucru l-au înecat elevii actori care au participat la cele două ediții ale Festivalului de Teatru "Audiență Generală" organizat de școala noastră la Cinematograful Dacia, sub îndrumarea profesoarei de limba și literatura română Camelia Sandu. Nimic nu i-a bucurat mai mult decât aplauzele și lacrimile de emoție ale unei săli pline.

Inclus în Calendarul activităților educative extrașcolare, desfășurat sub patronajul ISJ Cluj, festivalul și-a propus familiarizarea elevilor talentați cu punerea în scenă a unor fragmente din opere literare, urmărind inițierea și pregătirea elevilor în arta dramatică, dar și dezvoltarea capacității de autocunoaștere și autocontrol, a încrederii și curajului, a atenției și memoriei, a spiritului de echipă și a spiritului competitiv. Teatrul le oferă libertatea de a-și crea propria lor lume și de a se înțelege mai bine cu sine și cu ceilalți. Vârsta copilăriei este cea mai favorabilă perioadă pentru acumularea unor impresii puternice, este vârsta imaginației, a fanteziei, a visării, a jocului. E ușor să influențezi formarea personalității copilului prin artă, literatură, teatru, făcând apel la creativitatea și sensibilitatea lui. În ultimul timp televizorul, jocurile video, calculatorul,

au „furat” interesul copiilor pentru artă, lectură, teatru, îngrădindu-le imaginația și fantezia creatoare. De aceea, proiectul și-a propus formarea gustului pentru frumos al elevilor, formarea unui spectator avizat de teatru și de artă, dar și formarea unor potențiali actori, dacă nu pe o scenă de teatru, măcar pe scena vieții.

Poate părea surprinzător faptul că în contextul actual în care toată lumea pare fascinată de ecrane și în care copiii de azi aparținând generației nativ digitalizate nu-și mai pot dezlipi mâinile de pe telefoane și au acces permanent la tehnologie, unii dintre ei găsesc puterea să lase deoparte propriile realități și să joace cu toată ființa și inocența lor niște roluri prin care să transmită emoții, să declanșeze zâmbete sau lacrimi. Talentați și sensibili, au învățat pe dinafară replici și cuvinte pe care cei din sală,

spectatorii: profesori, părinți, colegi le-au resimțit înăuntrul sufletului lor. Ușurința și bucuria cu care dau viață personajelor se datorează vârstei lor, cea a jocului și a visării, a convingerii că totul e posibil. Acești copii au un potențial puțin folosit, pe care de multe ori adulții nici nu-l bănuiesc, de aceea un astfel de eveniment le oferă elevilor șansa de a se descoperi și de a se înțelege mai bine trăind și viața personajului cărui îi dă viață. Cu siguranță realitatea la care se vor întoarce după ce vor ieși din rol va fi una mai luminoasă și mai bogată.

Ediția a III-a a Festivalului de Teatru s-a desfășurat în data de 13 mai 2017 la Cinematograful "Dacia" Cluj-Napoca. Au participat: trupa "Scara" din Finișel cu piesa de teatru "Five o,Clock" după I.L. Caragiale, trupa "Amicii lui Caragiale" de la C.N. Emil Racoviță cu „Examen de capacitate” , „No Name”, trupa Liceului Teoretic „Mihai Eminescu” precum și trupa de teatru a

Ometiță Ioana a primit premiul special pentru prestații artistice dedeosebite .

Ediția a IV-a a Festivalului de Teatru "Audiență generală" s-a desfășurat în ziua de 28 aprilie 2018, reunind mai multe trupe de elevi atât din școala gazdă, cât și din unități școlare precum: Școala din Panciu , jud Vrancea, Școala din Finișel,

școlii organizatoare, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, cu o dramatizare după romanul „Oscar și Tanti Roz” de E.E. Schmitt. Juriul, condus de actrița Alexandra Dușa de la Teatrul Municipal din Turda, a decis trupa câștigătoare a trofeului pentru cel mai bun spectacol, trupa "Audiență Generală" a Școlii Liviu Rebreanu, cu o adaptare după romanul "Oscar și Tanti Roz", de Eric Emmanuel Schmit. E povestea unui băiețel de zece ani, bolnav de cancer, care ne învață că trebuie să privim lumea în fiecare zi ca și cum am vedea-o pentru întâia oară. Premiul pentru cel mai bun actor a fost acordat elevului Uțiu Luca din clasa a șasea, Școala Liviu Rebreanu, iar eleva

Palatul copiilor Cluj-Napoca, Școala Gimnazială Căian, jud Cluj. Festivalul, ajuns la a patra ediție, a prilejuit elevilor, părinților, profesorilor din municipiul Cluj-Napoca un schimb de experiență plăcut și interesant.

Deși festivalul are în esență structura unui concurs, accentul este pus mai ales pe calitatea actului artistic și pe descoperirea resurselor creative ale elevilor. Implicarea acestora a fost recompensată cu premii acordate pentru rol feminin principal, rol masculin principal, pentru regie, scenografie, pentru originalitate, precum și Trofeul Festivalului pentru cel mai bun spectacol. Și anul acesta, juriul, alcătuit din actori, profesori, teatrologi, a acordat distincții speciale pentru popularitate, pentru monolog, pentru originalitate, pentru spontaneitate și pentru dificultatea rolului. S-au remarcat elevii de la Școala din Finișel, din trupa "Scara", îndrumați de Florin Runcan, piesa lor bazată pe un colaj din I.L.Caragiale le-a adus premiul pentru interpretare feminină, prin eleva Bordea Ani Raluca, dar și premiul publicului. Premiul special al juriului a fost acordat trupei de elevi de la școala din Căian, care a dramatizat într-un mod inedit poemul "Luceafărul" de Mihai

Eminescu. Cea mai bună scenografie a fost a elevilor de la Palatul Copiilor din Cluj-Napoca, trupa "Stop Cadru", îndrumați de profesoara Mădălina Dumitrache, cu spectacolul "Spectatorul condamnat la moarte" după Matei Vișniec. Trupa Școlii Gimnaziale "Liviu Rebreanu" din Cluj-Napoca a fost apreciată pentru originalitate în spectacolul "Coraline" după o carte de Neil Gaiman, îndrumător, profesoara Camelia Sandu. E vorba de un scenariu despre curaj, imaginație, prezență de spirit și o pisică neagră într-o aventură ce te face să te gândești că ar trebui să cercetezi mai bine ce se ascunde după fiecare ușă din casa ta.

Mult râvnitul trofeu a mers la Trupa "Protha" din Panciu jud Vrancea, care a pus în scenă povestea unui băiat cu sindromul Asperger, ecranizând romanul „O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții”, după Mark Haddon. Christopher, un băiat de 15 ani, suferă de sindromul Asperger, o formă de autism. Are o memorie surprinzătoare, înțelege matematica, înțelege știința, însă ceea ce nu poate înțelege el sunt oamenii.

Publicul care a umplut sala Cinematografului "Dacia" din cartierul Mănăstur, Cluj-Napoca, a apreciat jocul elevilor, răsplătindu-i cu zâmbete, aplauze, lacrimi și flori. Această ultimă ediție a fost una privilegiată, deoarece a beneficiat de o finanțare de 4000 lei de la Consiliul Județean Cluj, de aceea premiile copiilor au fost mai consistente. De asemenea, la sfârșitul festivalului au avut parte de pizza și sucuri și au împărtășit impresii despre activitatea la care au luat parte, au schimbat numere de telefon, au legat pietenii. Activitatea și-a atins pe deplin obiectivele, prin faptul că a atras un public diversificat, părinți, elevi, profesori, membri ai comunității locale, care prin intermediul teatrului au trăit o gamă largă de emoții

și stări, admirând și aplaudând jocul elevilor. De asemenea Festivalul a stimulat elevi cu inclinații artistice, promovându-i în comunitatea locală, în mass media. Proiectul a avut rezultatele așteptate, reunind elevi talentați și sensibili, pasionați de teatru. Festivalul și-a propus și a reușit să contribuie la formarea gustului pentru frumos al elevilor, la formarea unor potențiali actori, dezvoltând interesul copiilor pentru lectură, teatru, artă în general. E de remarcat faptul că acești elevi au alte preocupări, nu doar televizorul, tableta, calculatorul, jocurile video. Copiii s-au exprimat liber, au lucrat în echipă, având o atitudine degajată, lipsită de emoții. Festivalul de Teatru "Audiență Generală" organizat de Școala Gimnazială "Liviu Rebreanu" reprezintă o oportunitate oferită elevilor de a se cunoaște, de a-și împărtăși vise, opinii, păreri, de a se manifesta liber și creativ, dezimvolt, de a-și câștiga stima de sine, încrederea în ei înșiși. De aceea sperăm în organizarea următoarelor ediții ale Festivalului, la care participarea să fie mai numeroasă și publicul să fie prezent în număr mai mare.

Nu putem încheia impresiile despre Festival fără a avea în vedere opinia unei eleve, Hășmășan Ramona din clasa a VIII-a C, care a jucat în piesa Coraline rolul pisicii negre, prietena fetei:

"Participarea la teatru a fost una plină de emoție și bucurie, a fost un moment unic în viața mea, plin de trăiri greu de descris în cuvinte, iar cea mai frumoasă parte a fost aceea când am făcut publicul să râdă".

Așa că la următoarea ediție, care are loc în luna mai a acestui an, vă așteaptă cu drag, să râdeți și să plângeți alături de actorii de pe scenă. Până atunci, ar fi minunat să pășiți cu grijă și curiozitate în lumea

cărților, citind trei din textele ecranizate în cadrul Festivalului. Vi le recomandăm cu drag!!

Profesor, Camelia Sandu

Universul manga-anime sau cum a cucerit Japonia întreaga lume

Anime (din cuvântul japonez アニメ anime, la rândul lui o abreviere a cuvântului englez animation, însemnând animație, pluralul corect fiind anime-uri) reprezintă orice film de animație produsă în Japonia sau originară din aceasta. La originea acestui gen stau benzile desenate japoneze numite manga.

video, jocuri pentru computer, publicitate etc. În ce privește conținutul, formatul anime este utilizat în toate genurile ficționale.

Începutul secolului al XX-lea a marcat dezvoltarea proiectelor anime, odată cu experimentarea japoneză a tehnicilor animate explorate în Franța, Germania, Statele Unite

Cu toate că anime-ul este considerat în mod eronat un „gen” (precum comedia, drama, etc), în realitate este o formă de artă care include toate genurile întâlnite în literatură și cinema. În Japonia, filmele de animație sunt foarte îndrăgite, semnificativ fiind faptul că în anul 2001, filmul anime *Spirited Away* a întrecut filmul *Titanic*.

Inițial, anime-urile erau desenate manual, însă în ultimii ani, tehnicile asistate de calculator practic s-au generalizat. Tehnicile anime sunt utilizate în seriale televizate, producții cinematografice și

ale Americii și Rusia. Ecranizarea celui mai vechi anime, „*Namakura-gatana*” („An obtuse Sword”), a avut loc în 1917. Filmul, cu durată de două minute, prezintă un samurai, care a fost păcălit să cumpere o sabie ruginită. Acesta încearcă să atace trecătorii, pentru a examina capacitățile sabiei, însă oamenii săraci s-au luptat cu el și l-au doborât.

1930 devine anul când animația devine alternativa narării comparate cu industria subdezvoltată a actoriei (live-action). Spre

deosebire de America, industria live-action rămâne în Japonia o piață mică, suferind de bugetări și restricții ale locațiilor și castingurilor. Lipsa actorilor vestici, de exemplu, a făcut aproape imposibilă realizarea filmelor a căror

Naruto. Este cineva care nu a auzit măcar de Naruto? Al doilea sezon a avut un succes la fel de izbitor ca și primul. Naruto se adresează însă unei categorii mai mici de vârstă, spunând povestea unui băiețel care încearcă să devină cel mai bun

acțiune se desfășoară în Europa, America sau în lumi fantastice care nu implică Japonia. Animația le permitea artiștilor să creeze orice personaje și locații. Anime-ul este bazat pe animația tradițională. În timp ce anime-ul este considerat o parte separată de desenele animate, anime încă mai utilizează multiple imagini statice în succesiune rapidă, pentru a produce efectul vizual animat. Ca toate animațiile, producția începe cu storyboarding, dublajul, designul personajelor, etc. Cu îmbunătățiri ale tehnologiei computerizate, animația computerizată mărește eficiența întregului proces de producție.

Anime este de obicei considerată o formă de animație limitată. Asta înseamnă că, stilistic, chiar și în producții mai mari convențiile animației sunt limitate, sunt utilizate pentru a păcăli ochiul să creadă că vede mai multă mișcare decât este în realitate. Multe din tehnicile acestea sunt folosite când se lucrează cu limite bugetare. Unghiul camerei, mișcarea acesteia și luminozitatea joacă un rol important în scene. Regizorii au de obicei discreția determinării privirii unghiulare pentru scene, particularizând la fundale. În aditie, camera unghiulară arată perspectiva. Aceștia pot să aleagă efecte cinematografice, precum zoom-ul, prim-planul și vederea panoramică.

ninja de la el din sat. Personajul principal, Naruto Uzumaki, este un ninja adolescent, imprevizibil și hiperactiv, care este într-o constantă căutare de cunoaștere, visând să devină Hokage, un ninja recunoscut ca cel mai puternic dintre toți și liderul satului.

Death Note. Cu siguranță, cel mai cunoscut din breaslă, Death Note își situează povestea în Japonia modernă, conține mult suspans și se

axează pe ideile de bine și rău, morală și justiție. Personajele au un intelect elevat, iar acțiunile lor sunt imprevizibile. Liceanul Yagami Light găsește un caiet misterios, în care, scriind numele cuiva îi provoci moartea.

Ciont Denisa, a VII-a B

Brașovul

Brașov, reședința județului cu același nume, este situat în partea central-estică a României, la poalele vârfului Tâmpă. Orașul este împărțit în două componente distincte: zonă de influență barocă ce se întinde la poalele Tâmppei și a masivului Postavaru și zonă întinsă de blocuri și fabrici.

Principală atracție o reprezintă orașul vechi-cartierul Schei, încă plin de farmec, unde veți găsi o mulțime de case și obiecte vechi, în special pe filon religios.

Atestat documentar în anul 1235 sub numele Corona, apoi Barasu (1252), Brașov (1288), cel mai important oraș al Transilvaniei al Evului Mediu a dominat viața economică a secolelor XIV-XVI. Construcția orașului a fost făcută conform celor mai înalte standarde ale vremii, zidurile cetății, bastioanele, turnurile de pază-apărare fiind completate de depozite, piețe, ateliere, prăvălii, hanuri, biserici, spitale, Brașovul acelor vremuri fiind un exemplu în organizarea-exploatarea resurselor existente.

Numeroase clădiri se păstrează și azi, cum ar fi:

Biserica Neagră, cea mai mare clădire în stil gotic din sud-estul Europei 1477

Biserica Neagră (în germană Die Schwarze Kirche) este biserica parohială a comunității evanghelice luterane din Brașov, situată în centrul municipiului Brașov. Clădirea gotică a fost parțial avariata în incendiul ce a urmat invaziei temporare a turcilor din 1689, când zidurile ei s-au înnegrit și a primit numele actual. Denumirea populară de după incendiu, „Biserica Neagră”, a fost acceptată oficial în secolul al XIX-lea.

Biserica Neagră este unul dintre cele mai reprezentative monumente de arhitectură gotică din România, datând din secolele XIV-XV. Având o

lungime de peste 89 de metri este considerată a fi cea mai mare biserică din România. Datorită mărimii ei, când a fost finalizată a primit titlul de Cea mai mare biserică dintre Viena și Constantinopol

Piața veche cu Casa Sfatului cea mai cunoscută efigie a Brașovului

Casa Sfatului din Brașov (în germană Kronstädter Altes Rathaus), un important monument de arhitectură din municipiul Brașov, a fost inițial doar un turn de supraveghere, ale cărui baze se aflau pe cele ale actualului turn.

În 23 decembrie 1420 se încheie un acord între Adunarea Districtului Țării Bârsei și Breaslă Blănarilor privind construirea Casei Sfatului. În acest document se menționează că reprezentanții Breslei Blănarilor brașoveni au îngăduit celor

nouă comune ale „Provinciei Țara Bârsei” să-și construiască deasupra bolții de vânzare a breslei o cameră pentru „acordarea dreptății” și pentru ședințele magistratului. Totuși, din cauza invaziei turcești din 1421, a distrugerii în mare parte a orașului, precum și a arestării magistratului orașului, acest proiect va fi amânat.

Clădirea s-a transformat în primărie pe măsură ce orașul s-a dezvoltat. Astfel, următoarea mențiune despre Casa Sfatului din Brașov apare în 1503, ea fiind menționată sub numele de „Praetorium”.

Biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului

Datând ca așezământ din 1292, Biserica „Sf. Nicolae” domină, prin dimensiunile sale impresionante, Scheii Brașovului. Biserica a

fost ridicată în piatră, începând din anul 1495 de către localnici, cu ajutorul domnitorului Țării Românești, Neagoe Basarab.

Satul românesc de aici, concentrat în jurul lăcașului de cult, pare să fi fost un centru ortodox puternic din moment ce, în anul 1399, papa Bonifaciu al IX-lea cerea într-o bulă, convertirea „schismaticilor” din Corona. Biserica ortodoxă

și școala românească, construită în apropierea ei au fost un important centru spiritual și cultural pentru românii din toată Țara Bârsei, influența lor extinzându-se asupra românilor din întreg spațiul românesc, mai ales după venirea diaconului Coresi care a început să tipărească aici cărți bisericești în limba română. Numeroși domni și familiile acestora au acordat danii bisericii din Schei. Chiar și împărăteasa Rusiei, Elisabeta, a trimis bisericii daruri scumpe constând în bani, obiecte sfinte, preoțești și arhieresti, obiecte de cult din metal prețios. Biserica a fost ridicată inițial în stil gotic, apoi a suferit diverse transformări în stil baroc. În secolul al XVIII-lea, planul bisericii a fost augmentat prin adăugarea unor paraclise și a unui pridvor. Voievzii celor două țări românești au înzestrat biserica cu o colecție însemnată de icoane vechi.

Biserica Bartolomeu - cea mai veche clădire în stil romanic

Biserica Sfântul Bartolomeu din cartierul Bartolomeu, Brașov, este o biserică evanghelică-luterană construită în secolul al XIII-lea, cu modificări substanțiale în secolul al XV-lea. Aceasta este cel mai vechi monument din oraș și totodată cea mai veche biserică.

Bastioane-turnuri-fortificații pe lațurile de sud-vest ale cetății

Important centru industrial, cultural și de afaceri, Brașov este și un centru universitar de tradiție. Datorită numeroaselor monumente istorice și artistice, el este unul dintre cele mai importante centre turistice ale țării.

Annual, în orașul Brașov se organizează Festivalul Internațional „Cerbul de Aur”, un festival brașovean de tradiție, care adună pe scenă tinere talente și valori internaționale. Festivalul a fost organizat pentru prima dată în 1968, la dorința guvernului român, ce voia să demonstreze Vestului că România este o țară deschisă.

Municipiul Brașov are, potrivit recensământului din 2002, o populație de 284. 596 locuitori, iar structura etnică a acesteia este următoarea: români - 258.042 (90, 66%), maghiari (și secui) - 23.204 (8,54%), germani (Sași) - 1.717 (0,60%), țigani - 762 (0,26%), evrei - 138, alte naționalități (ruși, greci, italieni) - 871 (0,31%) .

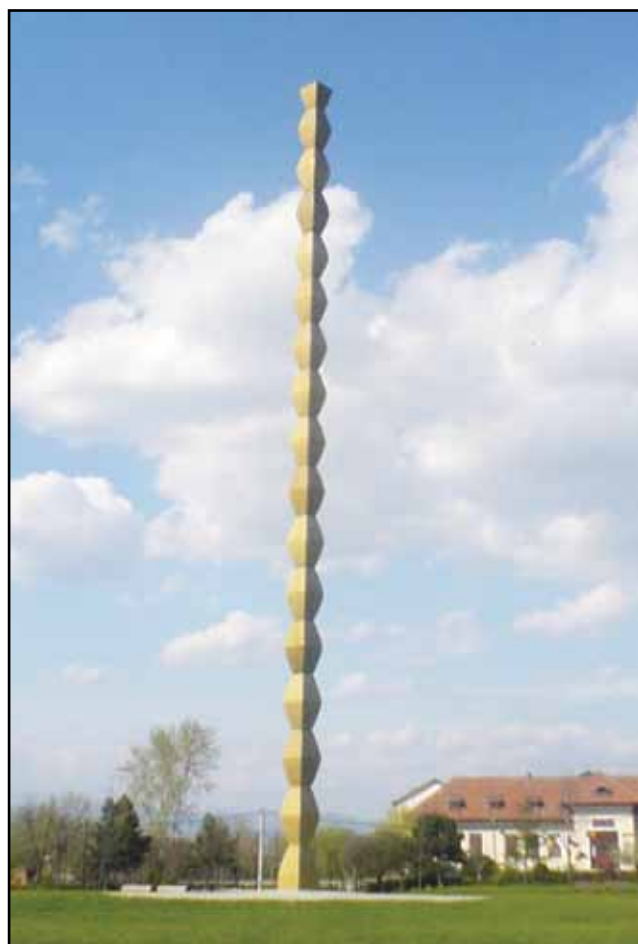
Împreună cu regiunea metropolitană (ce cuprinde municipiul Brașov și 13 comunități învecinate acestuia), creată în 2007, Brașovul ar avea, aproximativ 400.000 de locuitori.

Drăgan Daria, a VII-a A

Brâncuși – Titanul de la Hobița și muzica lăutărească

Drumul de la Tismana trece prin localitatea Peștișani, situată pe râul Bistrița. La nordul ei se prefigurează lanțul ușor arcuit al Vulcanului, cu vânatul calcarului pătat de nuanțele când verzi, când ruginii ale smocurilor de pădure ori încunurat de beteala albită de ninsori timpurii, așternute pe crestele Căciulatei și gurii Pârâului.

Dealurile, după anotimp, verzi, arămii ori albite, își coboară spre sud clinurile domoale: dinspre soare-apune, Cioaca și Sporești; dinspre soare-răsare cele ale Arcanilor și Bâltei, picioare

de plai prelungite în semicerc din masivitatea sobră și tainică a muntelui, îmbrățișând rotund din trei părți platoul care se apleacă spre miazăzi, într-o încheștare abia perceptibilă, însoțind apele reci și zglopii ale Bistriței.

În scurgerea lui, râul respiră în verdeața zăvoaielor de la Hobița, Brădiceni, Telești, cu arbori pletosi și iarbă aspră, întunecată, de ai

impresia că-i înălțată pe verticală, spre zenit, dintr-un superb impuls interior al pământului-mumă, de expansiune conică, ce s-ar fixa în centrul unei cupole azurii, sprijinită pe temeliile împrejmuitoare.

În oaza de imensă liniște și adâncă reculegere, învăluită în lumina calmă izvorâtă dinlăuntru finite, în care și umbrele moi par pete de lumină, de spații largi, resorbite în nemărginire și în care trăiești acut senzația începutului și sfârșitului firii, a contopirii cu timpul, a pierderii în adâncimile lui, s-a zămislit genialitatea brâncușiană, desfășurându-și apoi aripile către zone rarefiate, pure, ale desăvârșirilor.: „Chiar lângă noi, la o aruncătură de băț, șerpuia Bistrița, cu zăvoiul ei. Acolo mă duceam să mă joc. Se aflau în zăvoi copaci de toate soiurile, trunchiuri doborâte și uscate, pietre lustruite de ape ce spumegau în jurul lor. În zăvoiul Bistriței am crestat primul meu lemn...Apoi, în atelierul de la Paris, cred că n-am făcut altceva decât să reclădesc, chiar fără să-mi dau seama bine, zăvoiul copilăriei și lumea mea de atunci....

Zăvoiul Bistriței m-a învățat să înțeleg graiul lemnului și al pietrei...

Ajuns slujbaş al băcăniei lui Ion Zamfirescu din Craiova Costache s-a legat să facă o scripcă, o vioară din nimic – din scândurelele de lăzi cu portocale – cu strune și cu arcuș...să cânte! Din briceagul lui, o vioară...Din măsurile celor pipăite de el, din mâinile hartiștilor, care susțineau cheful băutorilor cu bâzâiala lor...și din ce văzuse în copilărie la lăutari de pe Bistrița. Costache și-a închipuit pe aceea a prinsorii...

A lucrat la scripcă o iarnă.

Costache zise scripcii lui că e gata. Și ea nu întârzie să treacă din mână în mână, din mirare în mirare și din admirație pentru căuzașii ei, pariorii...În salonul cel mare al bodegii se auzeau zbârnăiturile viorii lui Mihalache, lăutar născut, nu făcut. Poftit să-și dea părerea asupra minunii, băiatului Costache, Mihalache luă vioara în mâini...și o înșfăcă sub Bărbie, trase câteva arpegii și apoi dete drumul arcușului sub degetele lui de gumilastic...Entuziasmul fu general. Competența lui Mihalache fu decisivă: - Îi zice mai bine ca a mea. Mai trebuie cântată, îmbibată cu vibrații...

Grecescu, consilierul județean, adresându-se slujbaşului prefecturii concludiv, zise:

- Domnule Badea, ar fi păcat ca acest băiat să se prăpădească! El trebuie să meargă mai departe: să-l băgăm la școala noastră. Pasajul preluat din volumul <<Tinerețea lui Brâncuși>> de V. G. Paleolog este o dovadă clară că anii de copilărie ai sculptorului au fost influențați de lăutarii de pe Bistrița.

Așa se explică și interesul lui Brâncuși, cât a lucrat la operele de artă de la Târgu-Jiu, pentru cântecele Mariei Lătărețu, interpretate în cârciumile orașului și mai ales pentru arta interpretativă a melodiilor gorjenești, de către inegalabila Maria Tănase, pe care de fapt a determinat-o să vină la Târgu-Jiu și să îndrume „Taraful Gorjului”

Sunt argumente ale apropierii Titanului de la Hobița de muzica lăutărească gorjenească, care i-a devenit în timp coordonată a alinării dorului de casă.

Dacă n-ar fi fost sensibilizat din copilărie de muzica lăutarilor de la Peștișani și Brădiceni, cu siguranță Constantin Brâncuși n-ar fi știut să construiască o vioară atât de reușită și nici nu s-ar fi apropiat, mai târziu, de muzica celor două Marii ale noastre: Lătărețu și Tănase, mesagere ale cântecului popular gorjenesesc.

„Din plenitudinea ținutului meu însořit, eu mi-am făurit o rezervă de bucurie pentru toată viața și numai așa am putut rezista” spunea, nostalgic în destăinuirile sale, Constantin Brâncuși.

Și oamenii locului au rezistat, găsindu-și adesea bucuria în cântecele lăutarilor de pe Bistrița, grupați în centrele: Peștișani, Brădiceni, Telești.

Localitățile au istoria lor, iar cele în care trăiesc lăutari își au și cântecele lor...

Profesor, Fețanu Luxita Rodica

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN GORJ

Tismana-Peștisani-Hobița sunt cele mai cunoscute localități ale județului Gorj, cu o natură fermecătoare, cu o pădure de castani comestibili nemaiîntâlnită în altă parte, cu o istorie bogată și îndelungată, cu mănăstirea Tismana, una din cele mai luminoase vetre de cultură și istorie românească, cu oameni harnici, primitori, care au știut să păstreze vechile ocupații și meșteșuguri, datini și obiceiuri populare.

Obiceiurile de iarnă sunt cele mai bogate tradiții de peste an, la acestea participând întreaga familie.

Dintre obiceiurile păstrate, aproape nealterate până astăzi, amintim colinda Crăciunului numită **Pițărâii (colindeții)**. Este un obicei care se desfășoară în dimineața sau seara din Ajunul Crăciunului. Tinerii și copiii se adună la biserică, trag clopotul de sărbătoare și pornesc spre capul satului de unde, mergând din casă în casă, ajung în celălalt capăt. Participanții poartă un băț de alun decojit, care este înfășurat cu tei, numit colindă. Oprindu-se la poarta fiecărui gospodar, ei strigă: "Bună dimineața la Moș Ajun!". Gospodarii îi răsplătesc cu fructe, dulciuri, colaci sau băutură.

În zilele Crăciunului și Sf. Vasile (1 Ianuarie) erau la mare cinste umblatul cu **Steaua** și **Vicleiul** sau **Irozii**. Se mai mențin doar **Steaua** și **Plugușorul**.

În seara de Sf. Vasile, 31 decembrie spre 1 ianuarie, lăutarii umblau cu **Vasâlca**, o păpușă purtată într-o cutie. Ei cântau la fereastră, iar gospodarii îi plateau. Obiceiul a dispărut deoarece lăutarii sunt angajați în această noapte la un local sau la o "casă mare", unde se desfășoară petrecerea Revelionului.

Tot în seara dintre ani se practica **Sânvăsăitul**. La câte o casă mai mare, se adunau mulți tineri,

băieți și fete și petreceau sânvăsăindu-se. Obiceiul consta din punerea pe masă a unor ulcele, sub care se ascundeau diferite lucruri mici (o bucată de pâine, un ban, o floare, un cărbune, un pieptăne, etc.) Cineva aranja, de unul singur, sub ulcele, timp în care ceilalți participanți stăteau în altă cameră. Când intrau și ridicau ulcelele își "aflau viitorul". De pildă, cine găsea o floare, avea parte de soț/soție frumos/frumoasă; dacă era un pieptene, va fi rea de gură, etc. "**Sânvăsăitul**" se făcea și cu grăunțe de grâu puse pe vatra încinsă sau plită. Dacă grăunțele se apropiu, cei doi, se potriveau și se iubeau reciproc, dacă grăunțele se depărtau, nu exista potrivire și nici dragoste.

Numărul parilor din gard (de la zece înapoi până la unul, zicând apoi "niciunul"), era tot un obicei de Anul Nou. Ultimul par era legat cu fir roșu. Dacă parul era cu noduri, însemna că viitorul/viitoarea soț/soție are mulți frați, dacă era cu coajă, era bogat/bogată; dacă era mic, însemna că era scund/scundă.

La Crăciun, în ziua a doua sau a treia, finii și nepoții duceau și mai duc încă, unii, colac nașului și moașei. Se ducea plocon până la 7 ani ai copilului, constând în câteva pâini albe, număr fără soț, o spată sau o coastă de porc, un cârnat, câțiva litri de vin și de țuică, o pasăre (de obicei curcan sau cocoș). Nașul sau moașa petreceau cu finii până târziu.

Continuând tradițiile și obiceiurile populare, suntem datori să le transmitem generațiilor următoare pentru a menține astfel identitatea neamului românesc.

Profesor, Fețanu Luxita Rodica

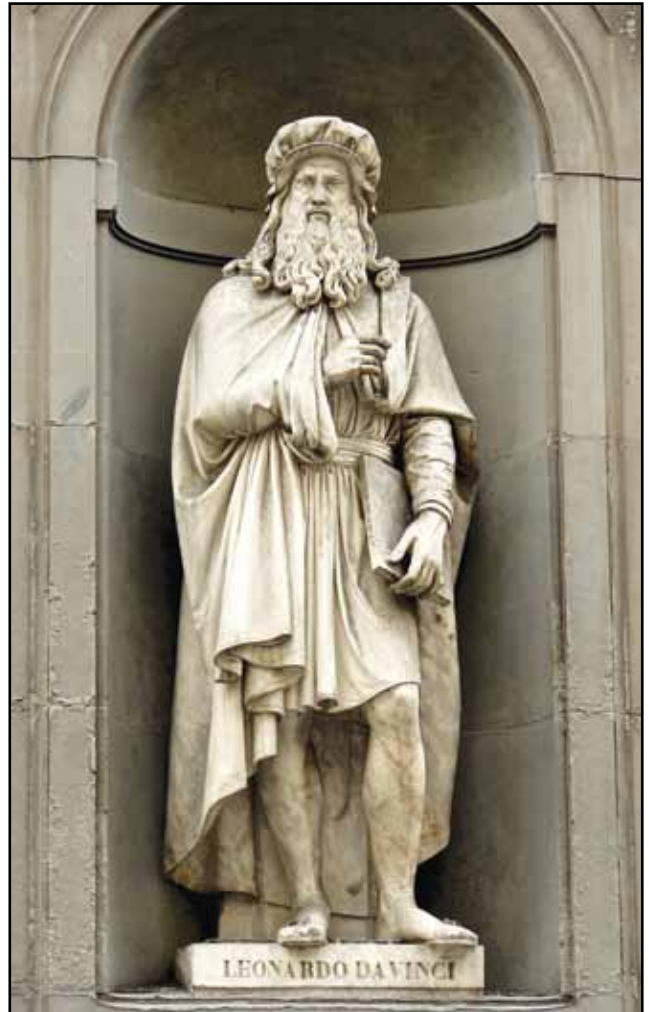
“Învățarea nu epuizează niciodată mintea.”

Leonardo da Vinci

Un artist, un destin: Leonardo da Vinci

S-a născut în 1452 lângă Florența, în micul oraș Vinci. Fiul nelegitim al lui un bogat notar florentin, și al Caterinei, o simplă țărăncă. În 1460 familia tatălui s-a mutat la Florența, Leonardo este luat de la mamă pentru a primi o educație din cele mai bune, lângă tatăl său. În 1478 el a devenit un maestru independent, după ce fusese în slujba mai multor artiști cel mai renumit în vremea aceea fiind Andrea del Verrocchio. În anul 1482 s-a mutat la Milano, unde a lucrat pentru ducele de Milano. Între anii 1495-1497 a lucrat la capodopera sa “Cina cea de taină”. În anul 1502 s-a întors la Florența. Aici a pictat “Mona Lisa” între anii 1503-1506. (se pare că artistul ținea foarte mult la acest tablou deoarece îl purta cu el în călătoriile sale). O perioadă, Leonardo va fi din nou la Milano, unde locuiește la familia Melzi, lucrând pentru aceștia și nu numai, iar apoi va locui în Roma chemat de Papa Leon al X-lea pentru a lucra la Vatican, împreună cu alți artiști ai vremii. A călătorit mult, chiar și în Regatul Ungariei, trimis de Sforza la principele Matei Corvin. Se presupune că ar fi pictat pentru acesta un tablou căruia i s-a pierdut urma.

Regele Francisc I al Franței l-a invitat în Franța, astfel că artistul, părăsește în toamna anului 1516 Italia și se stabilește în Franța unde

CURIOZITĂȚI:

- Leonardo da Vinci era vegetarian. Alesese acest mod de viață din considerente umanitare. De asemenea, obișnuia să cumpere păsări în colivie de la diverși comercianți și să le elibereze.
- Toate însemnările sale sunt scrise invers. Se pare că făcea acest lucru pentru a nu-i fi furate ideile. A dezvoltat atât de bine această tehnică încât nu mai avea nevoie de oglindă pentru a scrie astfel.
- Era dislexic, dar acest lucru nu l-a împiedicat să devină un geniu universal, și ambidextru, fiind capabil să scrie cu o mână și să deseneze cu cealaltă, în sensuri diferite, în același timp.
- A fost primul care a dat o explicație pentru faptul că cerul este albastru. Acesta aparență este determinată de felul în care se reflectă lumina Soarelui în atmosfera Pământului.
- Anul acesta, în 2 mai, se împlinesc 500 de ani de la moartea sa.

realizează numeroase desene și schițe influențând arta Franței din aceea perioadă. Totuși, în primele luni ale anului 1519, sănătatea i se deteriorează în urma unui atac vascular cerebral. Cu partea dreaptă a corpului paralizată, este ținut la pat iar în ziua de 2 mai 1519 inima sa a încetat să mai bată. (din unele însemnări, Leonardo ar fi închis ochii chiar în brațele regelui). A dus o viață tumultuoasă, a umblat mult influențând oameni și epoci, trăind prea puțin pentru câte ar mai a fi avut de spus și de făcut.

Spirit universalist: pictor, sculptor, arhitect, muzician, inginer, inventator, anatomist, geolog, cartograf, botanist și scriitor. Leonardo da Vinci este considerat cel mai de seamă geniu din întreaga istorie a omenirii. Studiile lui da Vinci includ numeroase domenii ca: aeronautica, anatomie, astronomie, inginerie civilă, matematică, geometrie, hidrodinamică, mecanică sau optică. Aceste notițe sunt adunate într-o colecție care cuprinde aproximativ 13.000 de pagini. În documente au fost găsite desenele de o ingeniozitate surprinzătoare care conceptualizează primul elicopter, parașuta, costumul de scufundare, primul tanc, puterea solară concentrată, coca dublă (pentru ambarcațiuni) sau o teorie despre plăcile tectonice. Invențiile lui Leonardo da Vinci uimesc și stârnesc interes chiar și astăzi, la 500 de ani de la nașterea lor. Modele după schițele sale continuă să fie construite și testate. În 2001 a fost realizat, în Norvegia, un pod după un proiect realizat de da Vinci în 1502, singura diferență fiind scara mai mică la care a fost făcut.

Profesor: Maria Ochiș

Surse: Wikipedia, Yoda.ro

Ziua culturii chineze

În luna octombrie 2018, Institutul Confucius din cadrul Universității Babeș-Bolyai, a organizat seminarii de cultură și civilizație chineză destinate elevilor Școlii Gimnaziale „Liviu Rebreanu”,

Cluj. Astfel, profesorii Institutului Confucius au prezentat diferite aspecte ale culturii chineze elevilor claselor a IV-a și profesorilor interesați. Aceștia au delectat audiența cu moment artistice

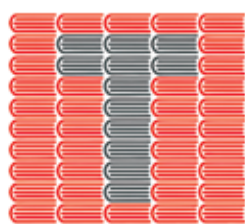
cu specific tradițional, și anume interpretare de melodii, scenete comice, dansuri și arte marțiale ce au îmbinat diferitele valențe ale culturii chineze. Pe lângă familiarizarea cu mișcările de dans specific lor, cu alfabetul acestei limbi, cu scrierea unor cuvinte scurte, pe lângă alte informații oferite,

elevii au avut ocazia de a învăța cum să folosească corect bețișoarele chinezești în timpul mesei.

Prof. înv. primar, Nicoleta Man
(Clasa a IV-a C)

ACTIVITĂȚI EXTRA

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE CARTE

transilvania

EDIȚIA A VI-A, DEDICATĂ CENTENARULUI MARI UNIRI
2-7 OCTOMBRIE, PIAȚA UNIRII, CLUJ-NAPOCA

de carT nu scapi!

Unul dintre cele mai importante momente culturale din viața clujeană, FICT 2018, a ajuns la cea de-a VI-a ediție, în totalitate dedicată Centenarului Marii Uniri. Celebrând cultura scrisă, unul dintre evenimente, „Reunim România prin cultură”, a propus întâlnirea aici, la Cluj, a scriitorilor români din exil și diaspora cu publicul local.

Cărțile au prins glas în Piața Unirii din Cluj-Napoca, și prin manifestul „Marea Lectură”, unde erau așteptați mii de cititori. În momentul începerii evenimentului, aici se aflau deja peste 3.000 de persoane, marea majoritate elevi, veniți atât din Cluj, cât și din alte județe, cum ar fi Mureș sau Suceava. În fiecare dintre cele 10.000 de volume, numerotate de voluntarii FICT, a fost subliniat câte un pasaj, în ordinea în care acestea urmau a fi citite. De asemenea, în fiecare carte se găsea câte un semn, și el numerotat.

Cred că a fost un eveniment unic, la care cei mai mulți dintre oameni pot doar să viseze. Organizatorii și-au propus depășirea recordului realizat în India, prin care 3071 de oameni au citit în cascadă dintr-o carte. Evenimentul organizat în orașul nostru a durat 10 ore și 20 de minute, timp în care participanții au citit fără oprire din cartea „100 de poeme alese”, scrisă de celebrul poet român Mihai Eminescu.

Pe scenă au urcat copii, tineri, vârstnici, părinți cu cei mici, chiar și străinii s-au străduit să citească acele câteva cuvinte în limba română. Centrul Clujului a devenit un loc magic, plin de iubire pentru carte, pentru cultură, pentru oameni. În mulțimea care aștepta să vadă ce număr va rămâne ultimul pe ecranul imens, câteva persoane și-au împreunat mâinile și au început să se roage. În acele momente, recordul nici măcar nu mai conta atât de mult, ci unirea oamenilor prin lectură.

Am fost impresionată de lumea venită din toate colțurile țării ca să cinstească astfel memoria celui mai mare poet român, Mihai Eminescu. Atmosfera era caldă și prietenoasă. Oamenii s-au

împrăștiat în toată piața: povesteau, cântau și se jucau. Așteptând să le vină rândul, mulți stăteau pe caldarâm citind poezii, plini de emoție.

Inițiatorul acestui proiect a pregătit acest eveniment zile întregi, iar acești „nebuni frumoși”, cum au fost numiți, au dorit să intre în istorie și să dea o șansă cărții. Tot organizatorul a spus că “revoluția începe cu o carte” și dacă stau să mă gândesc aceasta a fost o revoluție, dar una frumoasă, plină de zâmbete și de oameni frumoși care au stat la rând pentru a citi și invitându-i și pe alții la lectură. Am văzut oameni din Suceava, Maramureș, Sighet, Mureș, Sighișoara și din

alte părți ale țării veniți cu mare drag și plini de entuziasm.

Zâmbetele celor care citeau, bucuria și legătura care s-a creat între oameni au fost cele mai frumoase lucruri din acea zi.

Pentru o zi, marele poet Mihai Eminescu a reușit să trezească în sufletele oamenilor acele sentimente de unitate și patriotism de mult uitate.

Maria Pocol, a VII-a A

În căutarea Marii Lecturi

Începutul de an școlar clujean a sosit ca în ciuda cu un eveniment poate așteptat de fiecare: Marea Lectură. Acest eveniment avea drept scop intrarea Clujului în Cartea Recordurilor, prin formarea unui lanț uman care, prin citirea neîntreruptă a 10.000 de oameni a operei marelui poet Eminescu, ar fi depășit recordul atins inițial de un alt oraș al lumii. Deși nimeni nu s-a așteptat la o astfel de abordare, iată-ne ajunși în Piața Unirii cu mic, cu mare

pentru a participa la marea provocare. Profesori, elevi, părinți, bunici, tineri, grupuri organizate sau nu, s-au reunit și pentru a propulsa Clujul în topul orașelor culturale europene.

Așa am ajuns și eu, împreună cu „Gașca Zurli”, adică clasa a III-a E, să reprezentăm școala la un astfel de plan măreț. De cum am pătruns în piață, ne-am așezat cuminiți la coada deloc scurtă din

fața porții de la intrare. După o jumătate de oră, am reușit să intrăm în perimetrul amenajat expres pentru acest eveniment, cu un volum al marelui Eminescu în mână, cu un număr de ordine care indica a câta persoană vom fi în imensul lanț uman care urma să citească. Grupul nostru se încadra între primii 1000 de cititori. După deschiderea oficială, realizată de mari personalități locale, a început lecturarea versurilor. Toți participanții, așteptau în rând, liniștiți și cu emoția împlinirii unui vis: cel mai mare lanț uman care a citit vreodată din opera genialului Eminescu. Am stat și noi cuminți și ne-am așteptat rândul. Totul a decurs conform planului inițial, astfel că, pe la ora amiezii eram deja pe scenă, recitând cu grație poezii celebre, în fața unui juriu riguros. Mii de ochi ne urmăreau, mii de urechi ne ascultau. Scopul a fost atins.

Liniștea s-a așternut din nou în piață, lăsând Clujul mult mai bogat spiritual, mult mai plin de valoare..... culturală.

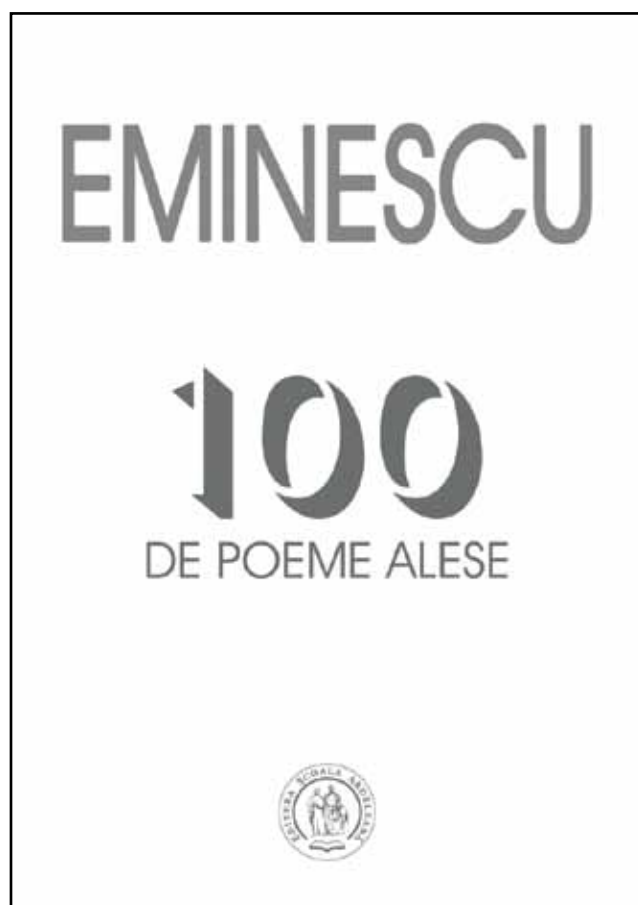
Prof. înv. primar Pojar Diana

Marea Lectură, o zi plină de emoții pentru elevi

Zia de 6 octombrie 2018, a fost pentru mine, o zi specială, unică, pentru că a fost o zi ce s-a transformat într-o zi de sărbătoare a cărții.

În această zi, de sâmbătă, a avut loc încercarea de doborâre a recordului mondial pentru cei mai mulți oameni care citesc în cascadă din aceeași carte. Versurile lui Mihai Eminescu s-au auzit în Piața Unirii timp de 10 ore și 20 de minute.

La Festivalul Internațional de Carte am fost însoțiți de către domnul director, Bumbu Dănuț, de către doamna dirigintă, Ramona Trif și de către doamnele profesoare de limba și literatura română, Iulia Hădărean și Camelia Sandu, venite și ele împreună cu alți colegi de ai noștri din alte clase. Organizatorii festivalului ne-au așteptat cu cartea “Eminescu, 100 de poeme alese”, din care mii de oameni și-au dorit să citească la Marea Lectură, pentru ca orașul Cluj-Napoca să ajungă pe harta lumii pentru cei mai mulți cititori.

Oamenii s-au împrăștiat în toată piața: povesteau, cântau, se jucau. Mulți dintre ei s-au întins pe caldarâm și au deschis câte o carte, așteptându-și rândul să citească, efortul a fost foarte mare din partea noastră, având în vedere că am stat la rând pentru a intra trei ore, în înghesuială și frig, dar cu gândul că merită, pentru că orice record este dobândit în urma unui efort mare și sacrificiu, am reușit să citim în jurul orei 15. Versurile scrise de marele poet național răsunau în tot centrul orașului. Bucuria și entuziasmul nostru a crescut și mai tare în momentul în care am cunoscut-o pe Paulina Guinness, reprezentantul Guinness World Records, care urmărea atent desfășurarea evenimentului.

Mulțumim Școlii Gimnaziale “Liviu Rebreanu”, că ne oferă asemenea posibilități de a participa la așa evenimente ce ne rămân în suflet pe viață!

Gavrea Robert, clasa a V-a D

Clubul de lectură, bucuria de aur a elevilor

Un paradox, într-o lume în care toți suntem expuși unei cantități impresionante de text, de orice fel, să auzim obsesiv acest enunț: „Copiii de azi nu mai citesc!”.

Ba da! Noi citim! Citim pentru că profesoara noastră, Ramona Trif, în colaborarea ei cu celelalte doamne profesoare de la catedra de limba și literatura română și în parteneriat cu Editura Art, ne-a înscris în Clubul de lectură Arthur, o rețea magică prin care elevii descoperă cele mai noi cărți scoase de sub tipar, la un preț foarte bun și care ne vorbesc despre ceea ce ne interesează pe noi, ne vorbesc despre prietenie, iubire, singurătate, diferențe, empatie etc. Simțim că literatura nu e plictisitoare, pentru că citim cu plăcere, fără să resimțim barierele de context și de limbaj.

Acest club de lectură se dovedește a fi colacul de salvare al promotorilor lecturii în lupta cu internetul în general și cu alte rețele de socializare în special care captează atenția tinerei generații. Școala Gimnazială “Liviu Rebreanu”, din Cluj-Napoca, este una dintre școlile în care această

metodă e practică cu succes. În fiecare lună, doamnele profesoare de limba și literatura română ne prezintă la fiecare clasă cărți scoase spre lectură pentru luna respectivă.

Dintre cărțile citite în acest an școlar, amintesc: „Ca peștele în copac”, „Pajiștea dragonului”, „Crăciunozaurul”, „Fiul lui Neptun”, „Cum să faci să NU citești”, „Luminile Nordului”, „Hoțul fulgerului”, „Tabăra”. Toate m-au impresionat, dar cel mai mi-a plăcut *Ca peștele în copac*, scrisă de Lynda Mullaly Hunt, datorită personajului principal Ally, care e în clasa a șasea și a învățat în cele șapte școli prin care a trecut, că e important să tacă și să treacă neobservată. Îi place să deseneze și să rezolve probleme de matematică, din cele cu puține cuvinte, pentru că literele se mișcă întruna. Ar vrea să spună adevărul și să ceară ajutor, dar îi e frică de faptul că toată lumea o consideră deja o pacoste. Însă domnul Daniels, noul ei profesor, reușește să-i vadă potențialul și o ajută să nu se mai teamă de litere sau de citit. Datorită lui și al bunilor ei prieteni, ajunge să

nu se mai simtă ca un pește în copac și acceptă faptul că a fi diferit nu e deloc ceva rău.

După ce am terminat această carte de citit, am realizat la nivel de clasă o activitate ce avea ca temă principală subiectul acestei cărți, activitate care ne-a plăcut tare mult, pentru că fiecare dintre noi am reușit să ne expunem părerile și impresiile în urma lecturii.

Iubesc să fac parte din acest club de lectură, pentru că așa pot să-mi cumpăr cărți la un preț foarte bun, împreună cu fiecare carte mai primim și un jurnal de lectură cu activități foarte interesante care încurajează receptarea empatică a textului literar, raportarea directă la text, creativitatea, suntem provocați să ne spunem cum am reacționa noi în situația respectivă.

De la lună la lună, elevii sunt tot mai interesați să citească și așteptăm cu nerăbdare să vedem ce alte cărți ne va mai prezenta doamna profesoară, Ramona Trif. Părinții noștri sunt și ei foarte încântați că își văd copiii citind cu drag și că sunt preocupați de lectură, având posibilitatea de a ne exprima părerile despre ceea ce am citit, uneori intrăm și în contradictoriu, dar acest lucru nu face decât să ne unească și mai mult colectivul de elevi.

Dacă vrei să devii și tu mai bogat, haide în clubul nostru, te așteptăm cu drag!

Maia Agârbiceanu, clasa a V-a D

Ziua eminesciană

Chiar dacă data de 15 ianuarie a reprezentat pentru noi a doua zi de școală după vacanța de iarnă, ne-am pregătit cu o mare responsabilitate și respect pentru această zi, numită Ziua Culturii Naționale.

Marți, 15 ianuarie 2019, ora 12, elevii clasei a VI-a A am organizat un moment artistic dedicat marelui nostru poet, Mihai Eminescu, la care au participat și părinții noștri.

„A vorbi despre Eminescu este ca și cum ai striga într-o peșteră vastă...Nu poate să ajungă vorba până la el, fără să-i supere tăcerea. Numai graiul coardelor ar putea să povestească pe harpă și să legene, din depărtare, delicata lui singurateca slavă” - spunea despre Minai Eminescu, poetul Tudor Arghezi.

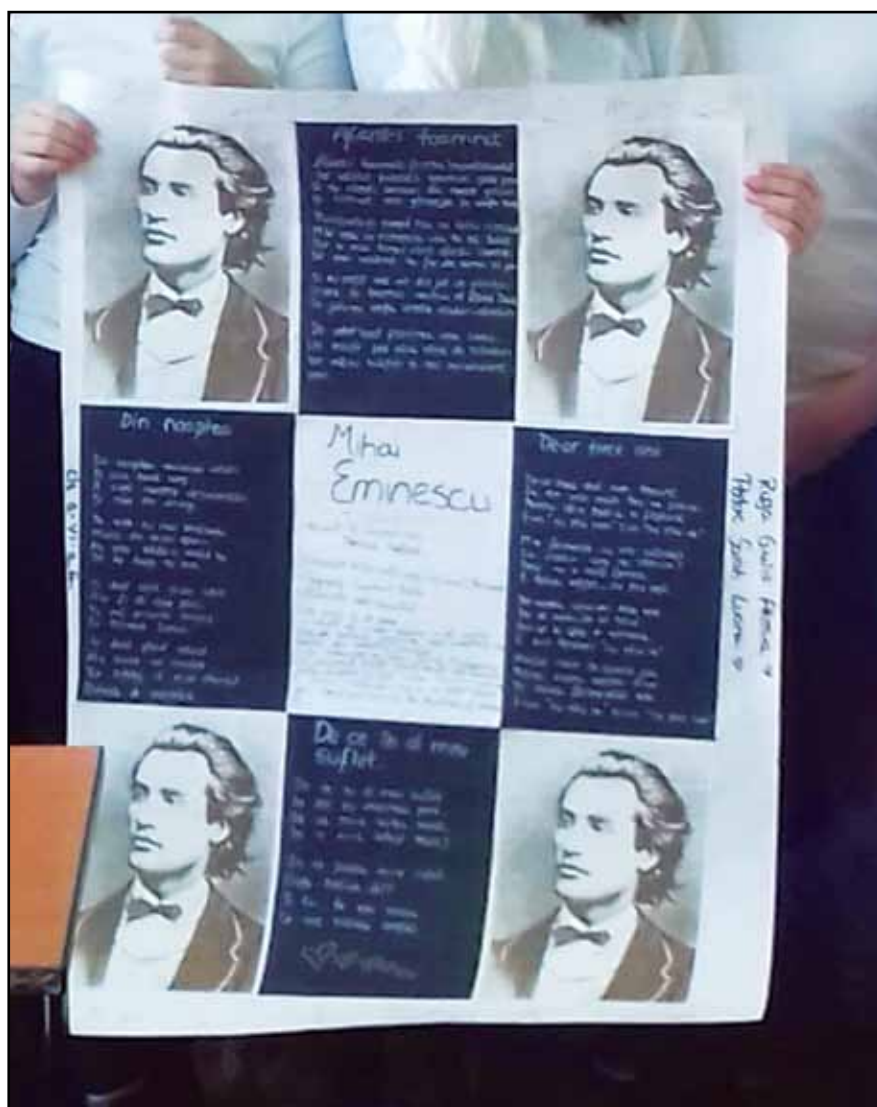
Astăzi, cu delicatețe ne vom permite a-i supăra „tăcerea” pentru a ne aminti de El, de Mihai

Eminescu, „Luceafărul poeziei românești”. Pentru că la 15 ianuarie, anul acesta se împlinesc 130 de ani de la nașterea celui mai mare poet român, care, chiar dacă îl trecem cu vederea de-a lungul anului, se face simțit prin poemele sale cunoscute. Are cel mai lung poem de dragoste, „Luceafărul” și a descris copilăria pe care a petrecut-o la Botoșani și Ipotești în versuri. Nu este om care la școală nu a învățat măcar o poezie de Eminescu sau vreun îndrăgostit care nu a putut alege vreun poem al poetului, pe care să-l recite iubitei.

Pătrunși de spiritul lui Eminescu, cel care a protejat și a susținut păstrarea valorilor naționale, devenind chiar incomod pentru administrația publică a vremii, noi, elevii clasei a VI-a A, am pregătit desene, am recitat poezii, am cântat „Seara pe deal”, „Mai am un singur dor”,

„Pe lângă plopii fără soț” etc, am realizat referate și eseuri în memoria poetului.

Sub îndrumarea doamnei profesor, Ramona Trif, l-am omagiat pe marele poet național, prin crearea unei atmosfere de vis, de basm, de liniște și emoție, în sala de clasă, valorificând opera lirică a acestui poet. *Eminescu a fost o personalitate copleșitoare, care i-a impresionat pe contemporani prin inteligență, memorie, curiozitate intelectuală, cultura de nivel european, bogăția și farmecul limbajului. Din acest motiv putem spune că, 'fără Eminescu am fi mai altfel și mai săraci'* - afirma criticul literar Tudor Vianu.

Sunt foarte bucuroasă că am reușit să particip la această activitate, pentru că mi-am îmbogățit cunoștințele cu privire la importanța acestei zile.

Ruja Giulia, clasa a VI-a A

Tradiții și obiceiuri

Elevii clasei I B au avut parte de o activitate interactivă și plină de emoție în anul Centenarului. Împreună cu doamna Cristina Măcicășan am organizat o „Șezătoare tradițională” prin care elevii au putut să observe felul în care trăiau strămoșii noștri, obiectele folosite de aceștia în gospodărie și, nu în ultimul rând, legătura om-natură-divinitate.

Activitatea a debutat cu prezentarea portului popular, a obiectelor folosite în gospodărie, a tradițiilor ținute cu sfințenie. Pe melodii patriotice, elevii au ascultat cu atenție despre cum tot ceea ce făceau strămoșii noștri avea un sens, totul fiind legat de credința puternică în Dumnezeu. Pe parcursul activității, elevii au putut să mănuiască ustensile vechi, folosite în olărit, cusut, țesut, să palpeze cânepa și inul din care erau făcute „ștergarele”, „cămeșile”, „lipedeauăle”. După ce elevii au fost familiarizați cu istoria strămoșilor noștri, au devenit și ei meșteșugari, confecționându-și brățări tricolore din mărgele.

Încântarea și fericirea de pe chipurile lor m-au făcut să cred că această experiență o să le rămână întipărită în minte și în suflet.

Prof. înv. Suciu Ioana Maria

“Un popor fără tradiții este un popor fără viitor”

Alberto Lleras Camargo

Bucuroși, prin România

Bucuroși, prin România este denumirea unui proiect de promovare a tradițiilor românești, organizat de către Asociația Alegria, sub îndrumarea doamnei profesor, Bob Delia, de la Școala „Iuliu Hațieganu”, având drept obiectiv valorizarea tradițiilor specifice regiunilor din România, dezvoltarea abilităților sociale de raportare sincretică la experiențe specifice folclorului românesc: cântec, strigătură, dans, dar și familiarizarea elevilor cu elemente de cultură și tradiție specifice celor nouă zone tradiționale ale României.

La această activitate au participați o parte din colectivul de elevi ai clasei a V-a D, alături de părinții lor și de dna prof.diriginte, Ramona Trif.

Activitatea a urmărit mai mulți pași, precum:

- Atelier de „meșteșugit” . Aici elevii au putut confecționa produse handmade tradiționale, specifice zonei respective
- “Cântec, joc și voie bună!” Elevii au învățat secvențe de dans tradițional, au avut parte de

o prezentare a unor costume tradiționale, au degustat produse tradiționale specifice zonei Transilvania.

- Concursul “Votează regiunea preferată”. Părinții care au avut la ei un card Cora și-au putut vota regiunea preferată, prin completarea unui talon de participare la tombolă. Câștigătoarea acestui concurs a fost domana Angela Buruian, mama elevului Bogdan Buruian, din clasa a V-a D. Ea a câștigat un coș plin cu bunătăți.
- Această activitate a fost o plăcere pentru toți participanții, a avut un impact pozitiv atât asupra elevilor, cât și a părinților.

Mara Trif, clasa a V-a D

Călătorie în minunata lume a lego-ului

Știm cu toții ca LEGO este jocul preferat al copiilor isteți, dacă mă gândesc mai bine, parafrizarea corectă ar fi: Și copiilor isteți, dar și părinților le place lego-ul. LEGO a ajuns să fie astăzi mai mult decât un joc, a devenit un concept educațional, care face obiectul studiilor de cercetare comportamentală și de tehnici de învățare. Cu ajutorul seturilor lego se predau, în școli, diverse materii, de la geografie la educație civică.

Într-o zi de joi, doamna dirigintă, Ramona Trif, ne-a anunțat că urmează să mergem cu ea și cu dna profesoară de educație tehnologică, Adina Bălan, la următoarea activitate extrașcolară, una dintre metodele de stimulare a învățării practice la noi la clasă. Nu ai nicio abatere disciplinară, ai toate notele peste 8 în luna respectivă, ți-ai făcut toate temele, ai respectat regulile clasei foarte bine, atunci ești ales să participi la o „activitate altfel”. Bucuria a fost și mai mare pe capul meu când am auzit că vom merge la o expoziție LEGO. Era vorba despre Expoziția de iarnă Brickenburg, din 18-20 ianuarie, organizată la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, din Cluj-Napoca. Aici am intrat într-o lume a construcțiilor din cărămizi LEGO, am participat la atelierul de construcție și am testat funcționarea diverselor mecanisme realizate exclusiv din elemente LEGO.

A fost un adevărat spectacol, datorat culorilor, construcțiilor care mai de care mai spectaculoase, cu toții ne-am adunat în jurul „șantierului de

construcții”, moment în care am simțit că am descoperit una din formulele fericirii. A fost cea mai frumoasă zi din viața mea!

Racz Răzvan, elev clasa a V-a D

Fii și tu de IMPACT

Cum putem inspira elevii și profesorii să se implice activ în comunitate? Răspunsul la această întrebare e simplu: crearea unui club IMPACT în școală. Ce este IMPACT? Este Implicare, Motivare, Participare, Acțiune, Comunitate și Tineri. IMPACT este o rețea de cluburi de inițiativa comunitară pentru tineri unde aceștia învață să identifice probleme ale comunității sau ale școlii, să găsească soluții pentru rezolvarea lor, să scrie și să implementeze proiecte în folosul acestora, iar astfel tinerii își dezvoltă noi abilități de viață care vin să completeze cunoștințele dobândite în școală.

Care sunt valorile dobândite la întâlnirile în cadrul unui club IMPACT? Creativitatea, curiozitatea, plăcerea de a învăța, atenția la detalii, curajul, perseverența, perspicacitatea, recunoștința, modestia, prudența, optimismul, umorul, spiritul de echipă, bunătatea, onestitatea sunt doar câteva dintre ele.

Cum se pot dobândi aceste valori de către elevi și profesori? Foarte ușor. Prin crearea unui club IMPACT în propria școală în cadrul căruia profesorii sunt lideri și coordonatori de proiecte, iar elevii membrii și propunători de proiecte în cadrul clubului. Și bineînțeles prin participarea săptămânală timp de două ore la activitățile clubului IMPACT.

Ce presupune o întâlnire în cadrul clubului IMPACT? Că atât liderii și membrii clubului identifica minusuri ale comunității sau ale școlii unde învață. Aici se descoperă fiecare și află lucruri utile despre viață și ce îi înconjoară cu ajutorul poveștilor și a jocurilor. Apoi propun și scriu proiecte pentru rezolvarea problemelor identificate. Partea frumoasă a acestor întâlniri este implementarea acestor proiecte de serviciu în folosul comunității deoarece membrii clubului au oportunitatea de a se cunoaște între ei într-un mediu non-formal, de a învăța să lucreze împreună și de aș aduce propriul aport la schimbare.

Ce este Clubul IMPACT The Best? În 2010 în cadrul Sc. Gim. Liviu Rebreanu a luat ființă Clubul IMPACT The Best, a cărui activități și

proiecte au adus schimbări atât comunității, școlii cât și participanților (elevi și profesori). Dintre numeroasele proiecte implementate de acest club se pot menționa următoarele: „**Fii culoarea lunii Martie**”- în cadrul acestui proiect elevii și profesorii au purtat de 1 Martie roșu și alb, „**Da culoare clasei tale**”- a fost un concurs între clase, fiecare clasa a trebuit să amenajeze un colț verde și cât mai primitiv sala de clasă, „**Impactii au Talent**”- a fost un concurs între câteva școlii din zona Mănăstur, iar elevi talentați au participat la diferite secțiuni (dans, muzică, magie etc), „**Gustul bun al bunei înțelegeri**”- elevi ai Sc. Gim. Liviu Rebreanu împreună cu elevi ai Școlii Speciale au gătit împreună, „**Și părinții doresc IMPACT**”- elevi și părinți au participat la un workshop cu activități ale clubului IMPACT și au conștientizat implicarea în activități extracurriculare. De asemenea membrii clubului IMPACT au organizat petreceri tematice, au pregătit un scurt spectacol pentru pacienții Spitalului de Oncologie, au făcut donații unor case de copii și mai presus de toate au pus zâmbete pe fețele multor persoane. Proiectele menționate au fost finanțate de Fundația Noi-Orizonturi și din activități de fund raising propuse de membrii clubului.

În acest an școlar Clubul IMPACT The Best își continuă activitatea cu cei 23 de membrii din clasele a V și a VI, fiind coordonați de doamnele profesoare Agafia Costinas, Simona Răileanu și Camelia Sandu. Clubul a organizat un târg al toamnei și are în derulare două proiecte- „**Sala de clasă în curtea școlii**” (membrii clubului au construit măsuțe și bănci care se află în curtea școlii) și „**Școală după școală**”- un proiect de tutoring.

Dacă vrei să fii și tu de IMPACT, dacă vrei să aduci o schimbare comunității tale, dacă vrei să te implici și să fii voluntar niciodată nu e târziu să devii membru IMPACT.

Prof. Agafia Costinas

UN ZĂMBET PENTRU CEI BOLNAVI

PETRECEREA DE HALLOWEEN

IMPACTUL AU TALENT

ȘI PĂRINȚII DORESC IMPACT

Târgul de Crăciun

Se întunecă devreme, e frig afară, se aud colinde și clopoței, se apropie Crăciunul!

Cu acest gând în minte și în suflet, elevii școlii noastre și-au invitat părinții, profesorii și pe cei mai apropiați, să participe la Târgul de Crăciun,

organizat an de an în Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, din Cluj-Napoca, în curtea școlii.

O îmbrățișare - 1 leu! Un pahar de suc sau o prăjitură, tot 1 leu. Brăduți de Crăciun, decorațiuni și felicitări realizate de copii, toate au fost de vânzare joi, 21 decembrie, la târgul caritabil organizat prin intermediul clubului Impact.

Copiii au fost bucuroși să participe la această activitate extrașcolară. Au râs, au glumit și s-au întrecut în arta vânzării de produse de Crăciun, unele mai neobișnuite ca altele. Însă cel mai important lucru este că au întins o mână să-și ajute semenii. Banii strânși au fost donați unor copii cu dizabilități.

Dintre toate lucrurile de vânzare, cel mai mult m-au impresionat îmbrățișările pentru că te apropie. Un gest care te atinge e mai important decât ceea ce poți mânca sau poți cumpăra. În plus, poți deveni prieten cu acea persoană. Cu toții și-au pus creativitatea la încercare. Au scris mesaje să vândă, au aranjat standurile și și-au pregătit discursuri convingătoare.

Mă bucur că fac parte din acest colectiv de elevi, plini de bunătate, prietenoși și sufletești.

Bokor Jessica, clasa a VIII-a B

Raluca Haidu – „viața mea era gimnastica”

Anul acesta am hotărât să plecăm la drum cu o generație de copii care să-și dorească să descopere noi modele, adevărate valori în viață. Am hotărât să ne uităm în jurul nostru și să fim atenți la oamenii care ne pot inspira, care ar putea să ne motiveze și să ne schimbe perspectivele asupra vieții.

Am găsit pentru noi un suflet nobil, modest, prea modest pentru ce a reușit să facă la doar 24 de ani, plecând de acasă când mulți copii descoperă copilăria și se bucură de ea alături de familie și cei dragi.

Cuvintele sunt puține pentru a descrie ce am simțit, văzând și cunoscând un asemenea suflet, care a avut amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări în rândurile care urmează.

V B: Cum te-ai descrie în șapte cuvinte?

R.H.: Muncitoare, hotărâtă, optimistă, puternică, energică, veselă, o persoană bună la suflet.

V B: Ce te-a determinat să alegi acest sport?

R.H.: Prietena mea cea mai bună de la gradiniță și faptul că îmi doream să fac mișcare.

V B: Ai avut un moment în care te-ai gândit să renunți?

R.H.: Da! În clasa a II-a!

V B: Ce sacrificii ai făcut ca să ajungi la acest nivel?

R.H.: Am plecat de mică de acasă, am stat departe de familie și de prieteni și am muncit mult ca să ajung acolo unde îmi doresc.

V B: Cum reușeai să-ți stăpânești emoțiile înainte de fiecare evoluție?

R.H.: Închideam ochii, îmi repetam exercițiul în minte și îmi spuneam să dau tot ce e mai bun ca să nu îmi pară rău.

V B: Dacă ai avea puterea să dai timpul înapoi, ce ai schimba?

R.H.: Aș fi vrut să fiu mai hotărâtă și mai încrezătoare în forțele proprii....

V B: Care sunt calitățile unui adevărat sportiv?

R.H.: Determinarea, dorința și munca.

V B: Care sunt planurile tale de viitor? O să îți întemeiezi o familie?

R.H.: Îmi doresc să ajung un instructor de fitness cât mai bun, să ajut oamenii să se simtă bine în corpul lor și să fie sănătoși prin mișcare. Da, îmi doresc o familie.

V B: Ce le-ai spune copiilor care renunță ușor la visele lor? Care este mesajul tău pentru ei?

R.H.: Mesajul meu pentru ei este să nu renunțe așa ușor, să lupte pentru ceea ce își doresc pentru că, mai devreme sau mai târziu, visul li se va împlini, iar satisfacția va fi mult mai mare atunci când știi că nu ai renunțat. Să aibă încredere că pot reuși orice, dacă își doresc cu adevărat.

V B: Mulțumim!

Colectivul clasei a V-a B
Coordonator, prof. Monica Budușan

UN VIS ÎMPLINIT....

Am descoperit majoretele în clasa I, când aveam doar 7 ani și de atunci am înțeles și pasiunea mea pentru dans, care mergea mână în mână cu plăcerea de a fi pe podium.

Încă de la primul antrenament m-am redescoperit, am găsit și o altă latură de-a mea, una nemaipomenită: am devenit mai silitoare și mai perseverentă, pentru că am realizat că fără muncă nu primești nimic. Bucuria mi-a fost imensă când la primul campionat, la care am participat ca precadetă, am luat locul I.

După doi ani am ajuns la cadete, și mi-am dat seama că mă lovesc de o etapă muuult mai grea, mai ales pentru că vechii colegi din echipă aveau multe titluri deja câștigate. De acum, ambiția

mi-a fost și mai motivată, nu m-am dat bătută, ci am luptat în continuare, dar cu o mai mare forță, implicare și dăruire.

Primul meu campionat european a fost în Franța unde am luat locul IV

Al doilea campionat a fost în Bosnia, unde am luat locul V, chiar dacă de două ori am fost pe lângă podium, niciuna dintre fete nu renunțase, dimpotrivă, ne-am ambiționat și mai tare iar în cel de-al treilea campionat, cel din Slovenia, am luat locul II. Când am aflat că suntem vicecampioane europene, toate am început să plângem de bucurie. Acum, la ultimul nostru campionat din Serbia, am urcat iarăși entuziasmate pe podium, junioarele au fost vicecampioane, iar cadetele au fost campioane europene.

În acești 6 ani de când fac parte din echipa majoretelor, am realizat că pentru a fi cea mai bună și pentru a câștiga trebuie să lupti foarte mult. Numai în acest fel. Visul meu a putut deveni realitate. Îmi doresc foarte mult ca și anul acesta, la campionatul din Franța să reușim să ne menținem titlul de campioane și vicecampioane europene.

Cupa Florești, 2010

Pop Ștefania, a VII- a B

Etapa națională - Brașov, 2016

Campionat european Franța, 2014

Serbia, 2018

"Dance to express not to impress"

“CONCURENȚA NAȘTE PERFORMANȚĂ”

Sfârșitul anului 2017 avea să încununeze 26 de ani de performanță în karate, 26 de ani în care am dus o luptă de autodepășire în viața de zi cu zi, în postura de sportiv, antrenor, profesor, om.

26 de ani în karate, un sport al desăvârșirii caracterului care te ajută să te perfecționezi și să fii

Ce construim și ce lășăm în urma ne definește ca oameni.

Organizarea Campionatului Mondial de Karate – Fudokan, România, Cluj – Noiembrie 2017 a fost cea mai mare provocare, în care am avut cei mai frumoși oameni alături și experiențe unice care

perseverent în tot ceea ce faci, o lecție frumoasă cu sinele, o lecție despre autodepășire, o lecție despre lupta cu adversarii și lupta cu provocările vieții de zi cu zi, perseverență. Poate că cea mai mare lecție și cea mai frumoasă a fost că dincolo de ce putem exprima prin vorbe vor sta întotdeauna faptele.

m-au ajutat să duc performanța dincolo de sala de antrenamente, dincolo de suprafața de concurs.

Cluj-Napoca, gazda Campionatului Mondial de Karate Fudokan, o competiție care a reunit în Sala Polivalentă 2000 de sportivi din peste 40 de țări, unde s-au pus în luptă 900 de medalii

la diferite probe de concurs, pe diferite categorii de vârstă. În calitate de organizator am avut și o datorie morală pentru orașul care mi-a recunoscut valoarea în calitate de sportiv, fiind prezentă în topul celor mai buni sportivi ai Cluj-ului și am dorit să întorc societății ce am primit și eu. Nu am uitat că sportul este în primul rând un fenomen social și acest eveniment mi-a dat oportunitatea să colectăm împreună cu

partenerii implicați (Consiliul Local Cluj-Napoca, Visit Cluj, Platinia Hotel, Hampton by Hilton, Depozitul de tricouri, Coca-Cola, Romania Shuttle - transfers und excursions, Consiliul Județean Cluj, Cora Romania, Sunimprof Rottaprint, Casa de Cultura a Studentilor Cluj Napoca Oficial, ISU Cluj, NESCAFÉ Alegria, TRANSILVANIA FASHION, PMA Invest; Parteneri de promovare: AGERPRES, AMA, Amprenta Advertising, Buzz

din concursul oficial, care au fost extrem de disputate, în Sala Polivalentă, demonstrațiile de karate au fost dublate de sparger și momente inedite, printre care și un „fusion” spectaculos între karate și balet.

Ce este mai frumos decât să investești în educație? Scopul nostru a fost atins și am reușit să adunăm mai mult decât ne-am propus dând șansa acestor tineri la educație și integrare în societate.

News, Cluj Insider, Cluj Life, Cluj.info, ClujToday, Cluj.com - Ghid Local, Dispersie, Ziarul Făclia, Radio Napoca FM, Observator International, Radio Impuls, Ziua de Cluj, VIVO Cluj Napoca) fonduri în vederea sprijinirii fundației AKSZA Ház/ Casa AKSZA/Aksza House/Aksza Haus, fondată în anul 2000, care în prezent găzduiește un număr de 14 copii abandonați, oferindu-le cazare permanentă, hrană, vestimentație și facilități de educare, în vederea reintegrării lor în societate la atingerea vârstei maturității.

Evenimentul a depășit, însă, granițele unei competiții sportive. Am pregătit spectatorilor din Sala Polivalentă o serie de surprize în cele trei zile de competiție. În completarea luptelor

Experiența organizării acestui eveniment cu toate implicațiile, a adus plus valoare în viața mea și o perspectivă frumoasă a ceea ce înseamnă implicare.

Prof. Monika Budușan

Anul XVI, nr. 20, aprilie 2019

Mozaic

Revista Școlii Gimnaziale „LIVIU REBREANU”, Cluj-Napoca

redacția

COORDONATOR: prof. HĂDĂREAN IULIA

MEMBRI: prof. TRIF RAMONA

prof. LUCACIU ADRIANA

prof. POJAR DIANA

prof. SANDU CAMELIA

COLABORATORI:

Director: prof. BUMBU DĂNUȚ-MARCEL

Director adjunct: prof. CREȚU ROZALIA

Cadre didactice: prof. Coldea Laura, prof. Petrescu Ioana, prof. Popovici Cristina, instit. Szalontai Raluca, prof. Mureșan Ana Maria, înv. Cuc Gheorghe, înv. Sâmpolean Roxana, prof. Mureșan Delia, prof. Vereșezan Mihaela, prof. Varga-Bob Ioana, prof. Armancă Ioana, prof. Hens Ionuț, prof. Timbuș Silvia Meda, prof. Blenche Andreea, prof. Todică Olga, prof. Biro Elena, prof. Ochiș Maria, prof. Oprița Marius, prof. Dumitriu Liana, prof. Fețanu Rodica, prof. Man Nicoleta, prof. Suciș Ioana, prof. Costinaș Agafia, Prof. Budușan Monika.

COPERTĂ ȘI TEHNOREDACTARE: Ioachim Gherman

contact

Școala Gimnazială „LIVIU REBREANU”

Aleea Moldoveanu nr. 1

400682 Cluj-Napoca, județul Cluj

Tel.: 0264-459255

E-mail: l_rebreanu@yahoo.com

ISSN 2068-1402